

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 90

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

18 kwietnia 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Zawiadomienia*

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 90/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 82 z 4.4.2009.....

1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 90/02

Sprawa C-228/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg – Niemcy) – Mehmet Soysal, Ibrahim Savatli przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Swoboda świadczenia usług — Obowiązek posiadania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego)

2

PL

2009/C 90/03	Sprawa C-308/07 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lutego 2009 r. – Koldo Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Odwołanie — Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot w drodze potrącenia — Wykonanie wyroku Sądu — Prawo do bezstronnego sądu — Powaga rzeczy osądzonej — Zasada dobrej administracji)	2
2009/C 90/04	Sprawa C-321/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mannheim – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Karlowi Schwarzowi (Dyrektywa 91/439/EWG — Posiadanie praw jazdy różnych państw członkowskich — Ważność prawa jazdy wydanego przed przystąpieniem państwa — Cofnięcie drugiego prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania — Uznanie prawa jazdy wydanego przed wydaniem drugiego prawa jazdy, które później cofnięto ze względu na brak zdolności jego posiadacza do kierowania — Upływ okresu czasowego zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, który był połączony ze środkiem polegającym na cofnięciu prawa jazdy)	3
2009/C 90/05	Sprawa C-376/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën przeciwko Kamino International Logistics BV (Wspólna Taryfa Celna — Nomenklatura Scalona — Klasyfikacja taryfowa — Monitory z wyświetlaczem ciekłokrystalicznym (LCD) wyposażone w złącza SUB-D, DVI D, USB, S-video i video composite — Pozycja 8471 — Pozycja 8528 — Rozporządzenie (WE) nr 754/2004)	3
2009/C 90/06	Sprawa C-465/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – M. Elgafaji, N. Elgafaji przeciwko Staatssecretaris van Justitie (Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźca lub statusu ochrony uzupełniającej — Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej — Artykuł 2 lit. e) — Rzeczywiste ryzyko wystąpienia poważnej krzywdy — Artykuł 15 lit. c) — Poważne i zindywidualizowane zagrożenie życia i integralności osoby cywilnej, wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach konfliktów zbrojnych — Dowód)	4
2009/C 90/07	Sprawa C-552/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Commune de Sausheim przeciwko Pierre Azelvandre (Dyrektywa 2001/18/WE — Zamierzone uwolnienie organizmów genetycznie zmodyfikowanych — Miejsce uwolnienia — Poufność)	5
2009/C 90/08	Sprawa C-1/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Athesia Druck Srl przeciwko Ministero delle Finanze, Agenzia delle Entrate (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 9 ust. 2 lit. e) — Artykuł 9 ust. 3 lit. b) — Trzynasta dyrektywa VAT — Artykuł 2 — Miejsce świadczenia — Usługi reklamowe — Zwrot podatku VAT — Przedstawiciel podatkowy)	5
2009/C 90/09	Sprawa C-151/08: Postanowienie Trybunału z dnia 27 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – N.N. Renta SA przeciwko Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña (Artykuł 104 §3 regulaminu postępowania — szósta dyrektywa VAT — Artykuł 33 ust. 1 — Pojęcie „podatków obrotowych” — podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego)	6
2009/C 90/10	Sprawa C-542/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs (Austria) w dniu 4 grudnia 2008 r. – Friedrich G. Barth przeciwko Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung	7

2009/C 90/11	Sprawa C-16/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2009 r. – Gudrun Schwemmer przeciwko Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse	7
2009/C 90/12	Sprawa C-23/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07 ecoblue AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 stycznia 2009 r. przez ecoblue AG	8
2009/C 90/13	Sprawa C-26/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 stycznia 2009 r. – Motor Insurers' Bureau przeciwko Helphire (UK) Limited, Angel Assistance Limited	8
2009/C 90/14	Sprawa C-33/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy) w dniu 26 stycznia 2009 r. – Oracle Nederland BV przeciwko Inspecteur der Belastingdienst Utrecht-Gooi/ kantoor Utrecht	9
2009/C 90/15	Sprawa C-34/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 stycznia 2009 r. – Gerardo Ruiz Zambrano przeciwko Office national de l'emploi (ONEM)	10
2009/C 90/16	Sprawa C-39/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 30 stycznia 2009 r. w sprawie T-128/05 SPM przeciwko Radzie i Komisji wniesione w dniu 13 listopada 2008 r. przez Mbanga SA (SPM)	11
2009/C 90/17	Sprawa C-40/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 stycznia 2009 r. – Astra Zeneca UK Limited przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs	11
2009/C 90/18	Sprawa C-46/09: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Estonii	12
2009/C 90/19	Sprawa C-52/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt w dniu 6 lutego 2009 r. – Konkurrensverket przeciwko TeliaSonera Sverige AB	12
2009/C 90/20	Sprawa C-53/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 lutego 2009 r. – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Loyalty Management UK Limited	13
2009/C 90/21	Sprawa C-55/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 9 lutego 2009 r. – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Baxi Group Limited	14
2009/C 90/22	Sprawa C-56/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma (Włochy) w dniu 9 lutego 2009 r. – Emiliano Zanotti przeciwko Agenzia delle Entrate	15
2009/C 90/23	Sprawa C-60/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 11 lutego 2009 r. – Lucio Rubano przeciwko Regione Campania, Comune di Cusano Mutri	15

2009/C 90/24	Sprawa C-62/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 lutego 2009 r. – Association of the British Pharmaceutical Industry przeciwko Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency	15
2009/C 90/25	Sprawa C-64/09: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	16
2009/C 90/26	Sprawa C-65/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 lutego 2009 r. – Gebr. Weber GmbH przeciwko Jürgen Wittmer	17
2009/C 90/27	Sprawa C-66/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas w dniu 16 lutego 2009 r. – Kirin Amgen, Inc. przeciwko Lietuvos Respublikos valstybinis patentų biuras	17
2009/C 90/28	Sprawa C-67/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-362/05 Nuova Agricast Srl i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2009 r. przez Nuova Agricast Srl i in.	17
2009/C 90/29	Sprawa C-80/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-335/07 Volker Mergel i in. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2009 r. przez rzeczników patentowych Volкера Mergela, Klause Kampfenkela, Burkarta Billa i Andreasa Herdena	19
2009/C 90/30	Sprawa C-84/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 26 lutego 2009 r. – X przeciwko Skatteverket	19
2009/C 90/31	Sprawa C-87/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Schorndorf (Niemcy) w dniu 2 marca 2009 r. – Ingrid Putz przeciwko Medianess Electronics GmbH	20
2009/C 90/32	Sprawa C-90/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06, General Química i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 marca 2009 r. przez General Química, S.A., Repsol Química, S.A., Repsol YPF, S.A.	20

Sąd Pierwszej Instancji

2009/C 90/33	Sprawy połączone T-265/04, T- 292/04 i T-504/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Tirrenia di Navigazione i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Transport morski — Subwencje przekazane przez władze włoskie spółkom regionalnym — Decyzja stwierdzająca, że pomoc jest w części zgodna a w części niezgodna ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Legitymacja czynna — Nowa pomoc i pomoc istniejąca — Obowiązek uzasadnienia — Art. 4 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92).....	22
2009/C 90/34	Sprawa T-68/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2009 r. – Aker Warnow Werft i Kvaerner przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Przemysł stoczniowy — Dawna Niemiecka Republika Demokratyczna — Pomoc wypłacona w celu pokrycia strat związanych z umowami na budowę okrętów — Pomoc na rzecz wspierania konkurencji — Brak wypłaty nadwyżki pomocy)	22

2009/C 90/35	Sprawa T-121/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 marca 2009 r. – Borax Europe przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty i zapisy dźwiękowe — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji) 23	23
2009/C 90/36	Sprawa T-166/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 marca 2009 r. – Borax Europe przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty i zapisy dźwiękowe — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji) 23	23
2009/C 90/37	Sprawa T-424/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Włochy przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe specjalizujących się w inwestowaniu w akcje spółek o małej lub średniej kapitalizacji — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Obowiązek uzasadnienia — Selektywny charakter środka — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócenie konkurencji — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE) 24	24
2009/C 90/38	Sprawa T-445/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe specjalizujących się w inwestowaniu w akcje spółek o małej lub średniej kapitalizacji — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Selektywny charakter środka — Obowiązek odzyskania) 24	24
2009/C 90/39	Sprawa T-249/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2009 r. – Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy — Obliczanie wartości normalnej — Współpraca przemysłu wspólnotowego — Dostosowanie — Funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji — Jeden podmiot gospodarczy — Oczywisty błąd w ocenie — Oferta zobowiązania cenowego — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia) 25	25
2009/C 90/40	Sprawa T-168/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Professional Tennis Registry przeciwko OHIM – Registro Profesional de Tennis (PTR PROFESSIONAL TENNIS REGISTRY) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PTR PROFESSIONAL TENNIS REGISTRY — Wcześniejszy graficzny krajowy i wspólnotowy znak towarowy RPT Registro Profesional de Tennis, S.L i wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy RPT European Registry of Professional Tennis — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 25	25
2009/C 90/41	Sprawa T-8/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2009 r. – Piccoli przeciwko OHIM (Kształt muszli) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt muszli — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94) 26	26

2009/C 90/42	Sprawa T-346/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 lutego 2009 r. – IMS przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Dyrektywa 98/37/WE — Maszyny opatrzone oznakowaniem CE — Zagrożenie dla bezpieczeństwa osób — Krajowy środek ustanawiający zakaz — Opinia Komisji uznająca środek za uzasadniony — Skarga o stwierdzenie nieważności — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Umorzenie postępowania — Skarga o odszkodowanie — Art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu — Niedopuszczalność).....	26
2009/C 90/43	Sprawa T-306/08 P: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 stycznia 2009 r. Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi (Odwołanie — Służba publiczna — Emerytury i renty — Renta rodzinna — Wypłata do wysokości 50 % z uwagi na drugiego małżonka pozostałego przy życiu — Akt niekorzystny — Zażalenie złożone po terminie)	27
2009/C 90/44	Sprawa T-46/09: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2009 r. – Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	27
2009/C 90/45	Sprawa T-49/09: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. – Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji	29
2009/C 90/46	Sprawa T-50/09: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2009 r. – Ifemy's przeciwko OHIM – Dada & Co Kids (Dada & Co. kids)	29
2009/C 90/47	Sprawa T-53/09: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. – Cafea przeciwko OHIM – Christian (BEST FARM)	30
2009/C 90/48	Sprawa T-54/09: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. – XXXLutz Marken przeciwko OHIM – Natura Selection (Linea Natura Natur hat immer Stil)	30
2009/C 90/49	Sprawa T-56/09: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2009 r. – Saint-Gobain Glass France i in. przeciwko Komisji	31
2009/C 90/50	Sprawa T-68/09: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Soliver przeciwko Komisji	32
2009/C 90/51	Sprawa T-69/09: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. – Provincie Groningen i Provincie Drenthe przeciwko Komisji	33
2009/C 90/52	Sprawa T-70/09: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Niderlandy przeciwko Komisji	34
2009/C 90/53	Sprawa T-77/09: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2009 r. – hofherr kommunikation przeciwko OHIM (NATURE WATCH)	34
2009/C 90/54	Sprawa T-83/09: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. – Chalk przeciwko OHIM – Reformed Spirits Company Holdings (CRAIC)	35
2009/C 90/55	Sprawa T-84/09: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Włochy przeciwko Komisji	36
2009/C 90/56	Sprawa T-85/09: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2009 r. – Kadi przeciwko Komisji	37

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2009/C 90/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg – Niemcy) – Mehmet Soysal, Ibrahim Savatli przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-228/06) ⁽¹⁾

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja – Swoboda świadczenia usług – Obowiązek posiadania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego)

(2009/C 90/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mehmet Soysal, Ibrahim Savatli

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przy udziale: Bundesagentur für Arbeit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg – Wykładnia art. 41 Protokołu dodatkowego do Układu stowarzyszeniowego między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją z dnia 23 listopada 1970 r. (Dz.U. L 293, s. 4) – Ważność art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81, s. 1) – Nowe ograniczenia w swobodnym przepływie usług – Ciężący na obywatelu tureckim, pracującym jako kierowca w zakresie transportu międzynarodowego na rzecz tureckiego przedsiębiorstwa, obowiązek posiadania wizy Schengen w celu wjazdu na terytorium państwa członkowskiego, mimo że w chwili wejścia w życie protokołu dodatkowego obowiązek taki nie istniał

Sentencja

Artykuł 41 ust. 1 protokołu dodatkowego podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wprowadzeniu względem obywateli tureckich takich jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym po dacie wejścia w życie tego protokołu wymogu posiadania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego w celu świadczenia w tym państwie usług na rachunek przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Turcji, ponieważ w chwili wejścia w życie tego protokołu wiza nie była wymagana.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 12.8.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lutego 2009 r. – Koldo Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-308/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot w drodze potrącenia – Wykonanie wyroku Sądu – Prawo do bezstronnego sądu – Powaga rzeczy osądzonej – Zasada dobrej administracji)

(2009/C 90/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (przedstawiciel: D. Rouget, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Krück, C. Karamarcos i D. Moore, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 24 kwietnia 2007 r. w sprawie T-132/06 Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi, którym Sąd oddalił w części jako oczywiście niedopuszczalną, a w części jako oczywiście bezzasadną jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 22 marca 2006 r. wydanej w wykonaniu wyroku Sądu z dnia 22 grudnia 2005 r. w sprawie T-146/04 Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi – Wykładnia art. 111 regulaminu Sądu i zasady bezstronności – Wykładnia art. 27 przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) K. Gorostiaga Atxalandabaso zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mannheim – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko Karlowi Schwarzwowi

(Sprawa C-321/07) (¹)

(Dyrektywa 91/439/EWG – Posiadanie praw jazdy różnych państw członkowskich – Ważność prawa jazdy wydanego przed przystąpieniem państwa – Cofnięcie drugiego prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania – Uznanie prawa jazdy wydanego przed wydaniem drugiego prawa jazdy, które później cofnięto ze względu na brak zdolności jego posiadacza do kierowania – Upływ okresu czasowego zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, który był połączony ze środkiem polegającym na cofnięciu prawa jazdy)

(2009/C 90/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Mannheim

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Karl Schwarz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Landgericht Mannheim – Wykładnia art. 7 ust. 5 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) – Posiadacz kilku

praw jazdy – Ważność prawa jazdy wydanego przed przystąpieniem przez państwo członkowskie, którego obywatelem jest posiadacz tego prawa jazdy – Nieuznawanie przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania na jego terytorium, po upływie okresu czasowego zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, prawa jazdy uzyskanego przed przystąpieniem w innym państwie członkowskim przed upływem okresu czasowego zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy

Sentencja

1) Artykuł 7 ust. 5 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej rozporządzeniem nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 września 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by obywatel państwa członkowskiego posiadał jednocześnie dwa ważne prawa jazdy, z których jedno jest wspólnotowym prawem jazdy, a drugie – prawem jazdy wydanym przez inne państwo członkowskie, jeżeli oba prawa jazdy otrzymano przed przystąpieniem tego ostatniego państwa do Unii Europejskiej.

2) Artykuł 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439, zmienionej rozporządzeniem nr 1882/2003, nie stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie odmówiło uznania uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie przed jego przystąpieniem do Unii Europejskiej, jeśli to prawo jazdy zostało wydane przed wydaniem prawa jazdy przez pierwsze państwo członkowskie, w którym to drugie prawo jazdy zostało cofnięte ze względu na brak zdolności jego posiadacza do kierowania. Fakt, iż odmowa ta następuje po upływie okresu zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, który był połączony z rzezonym cofnięciem, jest w tym względzie bez znaczenia.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën przeciwko Kamino International Logistics BV

(Sprawa C-376/07) (¹)

(Wspólna Taryfa Celna – Nomenklatura Scalona – Klasyfikacja taryfowa – Monitory z wyświetlaczem ciekłokrystalicznym (LCD) wyposażone w złącza SUB-D, DVI D, USB, S-video i video composite – Pozycja 8471 – Pozycja 8528 – Rozporządzenie (WE) nr 754/2004)

(2009/C 90/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Kamino International Logistics BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Hoge Raad der Nederlanden – Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 281, s. 1) – Monitor kolorowy, który może odtwarzać sygnały pochodzące zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych jak również z innych źródeł – Klasyfikacja do pozycji 8471 CN – Zastosowanie i ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 754/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 118, str. 32)

Sentencja

- 1) Klasyfikacja do podpozycji 8471 60 90 monitorów takich jak monitory stanowiące przedmiot sprawy przed sądem krajowym jako urządzeń w rodzaju stosowanych „zasadniczo” w systemie automatycznego przetwarzania danych w rozumieniu uwagi 5 B lit. a) do działu 84 Nomenklatury Scalonej stanowiącej załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. nie jest wykluczona z tego tylko względu, że mogą one odtwarzać sygnały pochodzące zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych, jak również z innych źródeł.
- 2) Dla celów ustalenia, czy monitory takie jak monitory będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym stanowią urządzenia w rodzaju stosowanych zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych, władze krajowe, włącznie z sądami, powinny zastosować wskazówki zawarte w notach wyjaśniających odnoszących się do pozycji 8471 Systemu Zharmonizowanego ustanowionego na mocy Międzynarodowej konwencji w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, sporządzonej w Brukseli w dniu 14 czerwca 1983 r. oraz na mocy protokołu zmian do niej z dnia 24 czerwca 1986 r., w szczególności pkt I–5 części działu I D poświęconej monitorom maszyn do automatycznego przetwarzania danych.
- 3) Rozporządzenie (WE) nr 754/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej nie ma zastosowania w zakresie dotyczącym klasyfikacji taryfowej monitorów będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – M. Elgafaji, N. Elgafaji przeciwko Staatssecretaris van Justitie

(Sprawa C-465/07) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE – Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźca lub statusu ochrony uzupełniającej – Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej – Artykuł 2 lit. e) – Rzeczywiste ryzyko wystąpienia poważnej krzywdy – Artykuł 15 lit. c) – Poważne i zindywidualizowane zagrożenie życia i integralności osoby cywilnej, wynikające z przemocy nieselektywnej w sytuacjach konfliktów zbrojnych – Dowód)

(2009/C 90/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M. Elgafaji, N. Elgafaji

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Nederlandse Raad van State – Wykładnia art. 2 lit. e) i art. 15 lit. c) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony – Normy minimalne dotyczące wymogów uzyskania statusu uchodźcy – Poziom ochrony równy ustanowionemu na mocy art. 3 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka, lub w przypadku gdy nie ma to miejsca, kryteria znajdujące zastosowanie w celu ustalenia rzeczywistego ryzyka indywidualnego zagrożenia wynikającego z przemocy nieselektywnej.

Sentencja

Wykładni art. 15 lit. c) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony w związku z art. 2 lit. e) tej dyrektywy należy dokonywać w taki sposób, że:

— istnienie poważnego i zindywidualizowanego zagrożenia życia lub integralności osoby wnoszącej o ochronę uzupełniającą nie jest uzależnione od przedstawienia dowodu na to, że stanowi ona konkretny cel przemocy ze względu na elementy charakteryzujące jej sytuację osobistą;

— istnienie takiego zagrożenia może wyjątkowo zostać stwierdzone, jeżeli przemoc nieselektywna charakteryzująca trwający konflikt zbrojny – której oceny dokonują właściwe organy krajowe rozpatrujące wniosek o przyznanie ochrony uzupełniającej lub sąd państwa członkowskiego, do którego przekazano do rozpatrzenia odmowę przyznania takiej ochrony – osiągnęła poziom na tyle wysoki, że istnieją istotne podstawy, aby uznać, iż jeśli dana osoba wróci do omawianego państwa lub regionu, może narazić się na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej i zindywidualizowanej krzywdy ze względu na sam fakt przebywania na tym obszarze.

(¹) Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Commune de Sausheim przeciwko Pierre Azelvandre

(Sprawa C-552/07) (¹)

(Dyrektywa 2001/18/WE – Zamierzone uwolnienie organizmów genetycznie zmodyfikowanych – Miejsce uwolnienia – Poufność)

(2009/C 90/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commune de Sausheim

Strona pozwana: Pierre Azelvandre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Conseil d'Etat (Francja) – Wykładnia art. 19 dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych (Dz.U. L 117, str. 1) i art.4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (Dz.U. L 41, str. 26) – Pojęcie „miejsca uwalniania” organizmów genetycznie zmodyfikowanych (GMO) – Uwalnianie ograniczone do konkretnej działki ewidencyjnej czy dotyczące większego obszaru geograficznego (gmina,

kanton, departament)? – W pierwszym przypadku możliwość odmowy udostępnienia oznaczeń ewidencyjnych danej działki z powodów związanych z ochroną porządku publicznego i bezpieczeństwem osób i mienia

Sentencja

1) „Miejsce uwolnienia” w rozumieniu art. 25 ust. 4 tiret pierwsze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG jest ustalane na podstawie każdej informacji dotyczącej uwolnienia przedstawionej przez zgłaszającego właściwym organom państwa członkowskiego, na terytorium którego ma nastąpić owo uwolnienie, w ramach procedur przewidzianych w art. 6–8, 13, 17, 20 lub 23 tej dyrektywy.

2) Zastrzeżenie dotyczące ochrony porządku publicznego lub innych interesów chronionych przez prawo nie może zostać podniesione przeciwko udostępnieniu informacji wymienionych w art. 25 ust. 4 dyrektywy 2001/18.

(¹) Dz.U. C 37 z 09.02.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Athesia Druck Srl przeciwko Ministero delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-1/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 9 ust. 2 lit. e) – Artykuł 9 ust. 3 lit. b) – Trzynasta dyrektywa VAT – Artykuł 2 – Miejsce świadczenia – Usługi reklamowe – Zwrot podatku VAT – Przedstawiciel podatkowy)

(2009/C 90/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Athesia Druck Srl

Strona pozwana: Ministero delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Corte suprema di cassazione (Włochy) – Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Usługi reklamowe – Ustalenie miejsca świadczenia usług – Świadczenie usług przez przedsiębiorstwo mające siedzibę na terytorium Wspólnoty na rzecz przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie trzecim, lecz mającego przedstawiciela podatkowego na terytorium państwa członkowskiego

Sentencja

W odniesieniu do usług reklamowych, w sytuacji, gdy usługobiorca ma siedzibę poza terytorium Wspólnoty Europejskiej, miejscem świadczenia jest, co do zasady, siedziba usługobiorcy zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej przez dyrektywę Rady 84/386/EWG z dnia 31 lipca 1984 r. Niemniej jednak państwa członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od tej reguły, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388, ustalić miejsce świadczenia tych usług na obszarze zainteresowanego państwa członkowskiego.

Jeżeli skorzystano z uprawnienia przewidzianego w art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 z późniejszymi zmianami, świadczenie usługi reklamowej spełnione przez usługodawcę mającego siedzibę we Wspólnocie Europejskiej na rzecz usługobiorcy mającego siedzibę w państwie trzecim, niezależnie od tego, czy usługobiorca jest usługobiorcą końcowym, czy pośrednim, uznaje się za spełnione we Wspólnocie Europejskiej, pod warunkiem, że faktyczne korzystanie i eksploatacja w rozumieniu art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 ma miejsce wewnątrz zainteresowanego państwa członkowskiego; w odniesieniu do usług reklamowych zachodzi to w sytuacji, gdy przekaz reklamowy będący przedmiotem świadczenia jest rozpowszechniany z terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego.

Artykuł 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 z późniejszymi zmianami nie może prowadzić do opodatkowania usług reklamowych świadczonych przez usługodawcę mającego siedzibę poza Wspólnotą Europejską na rzecz jego własnych klientów, nawet jeśli ten usługodawca jest jednocześnie usługobiorcą pośrednim z uwagi na wcześniejsze świadczenie usług, a świadczenie tego rodzaju nie należy do zakresu stosowania art. 9 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy oraz, bardziej ogólnie, do zakresu stosowania całego art. 9 powyższej dyrektywy, do których to przepisów wyraźnie odwołuje się art. 9 ust. 3 lit. b) tej samej dyrektywy.

Fakt, iż świadczenie podlega opodatkowaniu zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 nie stoi na przeszkodzie prawu podatnika do żądania zwrotu podatku VAT z chwilą, gdy spełni warunki wskazane w art. 2 trzynastej dyrektywy Rady z dnia 17 listopada 1986 r.

w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty.

Wyznaczenie przedstawiciela podatkowego nie ma, jako takie, wpływu na opodatkowanie lub brak opodatkowania usług, z których osoba reprezentowana skorzystała, albo które osoba ta świadczyła.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 27 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – N.N. Renta SA przeciwko Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-151/08) (¹)

(Artykuł 104 §3 regulaminu postępowania – szósta dyrektywa VAT – Artykuł 33 ust. 1 – Pojęcie „podatków obrotowych” – podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego)

(2009/C 90/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N.N. Renta S.A.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Wykładnia art. 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Pojęcie „podatków obrotowych” – Podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego

Sentencja

Artykuł 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on poborowi podatku od przeniesienia własności i czynności prawych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego według stopniowej lub proporcjonalnej stawki, jeżeli stosowana jest przy zawieraniu umowy zakupu przez przedsiębiorcę, którego działalność polega na zakupie i sprzedaży nieruchomości lub ich zakupie w celu późniejszego ich przekształcenia lub wynajmu.

(¹) Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs (Austria) w dniu 4 grudnia 2008 r. – Friedrich G. Barth przeciwko Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(Sprawa C-542/08)

(2009/C 90/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshofs

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friedrich G. Barth

Strona pozwana: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stosowanie przepisu o przedawnieniu, który przewiduje trzyletni okres przedawnienia, względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym pracownik migrujący był pozbawiony ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler, stanowi pośrednią dyskryminację pracowników migrujących w rozumieniu art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 (¹) lub ograniczenie gwarantowanego tym postanowieniem swobodnego przepływu pracowników?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy w przypadku takim jak występujący w

postępowaniu przed sądem krajowym art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego pracownicy migrujący byli pozbawieni ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler?

- 3) Czy w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym zasada skuteczności sprzeciwia się stosowaniu trzyletniego przedawnienia względem zaległych roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego potencjalni beneficjenci zostali pozbawieni z naruszeniem prawa wspólnotowego ze względu na jednoznacznie brzmiące przepisy prawa krajowego?

(¹) Dz.U. L 257, s. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2009 r. – Gudrun Schwemmer przeciwko Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse

(Sprawa C-16/09)

(2009/C 90/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gudrun Schwemmer

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie zawarte w art. 76 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (¹) stosuje się odpowiednio do sytuacji określonych w art. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 (²) w przypadkach, w których uprawniony rodzic nie wystąpił o przyznanie świadczeń rodzinnych przysługujących mu w państwie miejsca zatrudnienia?

2) Na wypadek, gdy art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71 znajduje odpowiednie zastosowanie: na podstawie jakich kryteriów uznaniowych instytucja państwa miejsca zamieszkania właściwa w przedmiocie świadczeń rodzinnych może stosować art. 10 lit. a) rozporządzenia nr 574/72, tak jakby świadczenia zostały przyznane w państwie miejsca zatrudnienia?

Czy uprawnienie dyskrecjonalne polegające na założeniu przyznania świadczeń rodzinnych w państwie miejsca zatrudnienia, może zostać ograniczone, gdy uprawniony świadomie nie wystąpił o przyznanie przysługujących mu świadczeń rodzinnych w celu działania na szkodę osoby uprawnionej do zasiłku rodzinnego w państwie miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. L 74, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07 ecoblue AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 stycznia 2009 r. przez ecoblue AG

(Sprawa C-23/09 P)

(2009/C 90/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: ecoblue AG (przedstawiciele: C. Osterrieth, T. Schmitz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 kwietnia 2007 r. (sprawa R 0844/2006-1) dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego pod numerem 002871598 „Ecoblue”
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, gdyż sporne znaki towarowe nie wykazują minimalnego stopnia podobieństwa wymaganego w celu stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie ustalił, że charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego, co było postawą sprzeciwu, stanowi zasadniczy wymóg prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił tego aspektu sporu i tylko porównał oba sporne znaki towarowe w aspekcie wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym, tak jakby wcześniejszy znak towarowy wykazywał przeciętny stopień charakteru odróżniającego.

Wnosząca odwołanie twierdzi także, że Sąd Pierwszej Instancji nie zastosował poprawnie zasady, zgodnie z którą konsumenci zwracają większą uwagę na początek słów. Ponieważ oba elementy słowne „Eco” i „blue” są jednakowo opisowe, konsument odruchowo kładzie większy nacisk na pierwsze słowo „Eco”, tym samym uznając charakter odróżniający obu znaków.

Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, nie uznając różnicy koncepcyjnej pomiędzy spornymi znakami towarowymi za mającą pierwszorzędne znaczenie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 stycznia 2009 r. – Motor Insurers’ Bureau przeciwko Helphire (UK) Limited, Angel Assistance Limited

(Sprawa C-26/09)

(2009/C 90/13)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Motor Insurers’ Bureau

Strona pozwana: Helphire (UK) Limited, Angel Assistance Limited

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1

- a) Jeżeli prawo krajowe państwa członkowskiego stanowi, że koszty wynajmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w następstwie wypadku samochodowym podlegają zwrotowi od osoby ponoszącej odpowiedzialność za wypadek, to czy art. 1 ust. 4 dyrektywy ⁽¹⁾ zezwala MIB na wykluczenie odpowiedzialności za pokrycie tych kosztów, jeżeli odszkodowanie ostatecznie zostanie wypłacone ubezpieczycielowi, który wydał polisę ubezpieczeniową od następstw nieszczęśliwych wypadków obejmującą koszty wynajmu w przypadku nieotrzymania zwrotu kosztów od osoby odpowiedzialnej?
- b) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a), czy dopuszczalne jest, żeby odszkodowanie wypłacone przez MIB było ograniczone do wysokości składki ubezpieczeniowej, w przypadku gdy została zapłacona ubezpieczycielowi, który pokrył koszty wynajmu?

Pytanie 2

W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a):

Czy sąd krajowy jest zobowiązany do wykładni umowy w sprawie nieubezpieczonych kierowców, w taki sposób żeby dyrektywa była skuteczna zgodnie z zasadami sformułowanymi przez Trybunał w sprawie C-106/89 *Marleasing* przeciwko *Comercial Internacional de Alimentacion* (Rec. s. I-4135)? Innymi słowy, czy „całość norm prawa krajowego”, o których mowa w pkt 120 tiret trzeci w sprawach połączonych C-397/01-C-403/01 *Pfeiffer* przeciwko *Deutsches Rotes Kreuz*, (Zb.Orz. s. I-8835) obejmuje umowę w sprawie nieubezpieczonych kierowców?

Pytanie 3

W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a):

Czy art. 1 ust. 4 dyrektywy wywołuje skutek bezpośredni?

Pytanie 4

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3:

- a) W celu ustalenia czy przeciwko instytucji takiej jak MIB można powoływać się na przepisy dyrektywy wywołujące skutek bezpośredni:
- i) należy oprzeć się na kryteriach wskazanych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie C-188/89 *Foster* przeciwko *British Gas*, (Rec. s. I-3313)?
 - ii) jeżeli ustalenia należy dokonać w oparciu o niektóre (ale nie wszystkie) kryteria i/lub dodatkowe kryteria, to jakie są te kryteria?
- b) Czy tylko do sądów krajowych należy ustalenie czy dana instytucja spełnia stosowne kryteria?

- c) Czy instytucja posiadająca cechy MIB spełnia kryteria pozwalające na powołanie się przeciwko niej na przepisy dyrektywy wywołujące skutek bezpośredni?

⁽¹⁾ Druga Dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych Dz.U. L 8, s.17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy)* w dniu 26 stycznia 2009 r. – *Oracle Nederland BV* przeciwko *Inspecteur der Belastingdienst Utrecht-Gooi/kantoor Utrecht*

(Sprawa C-33/09)

(2009/C 90/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: *Oracle Nederland BV*

Strona pozwana: *Inspecteur der Belastingdienst Utrecht-Gooi/kantoor Utrecht*

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 4 drugiej dyrektywy ⁽¹⁾ i art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które chciałoby skorzystać z przyznanej przez te artykuły możliwości (zachowania) wyłączenia odliczenia naliczonego podatku w odniesieniu do kategorii wydatków określonych jako wydatki
- na „wydawanie posiłków i napojów na rzecz personelu przedsiębiorcy”;
 - związane z „promocją przedsiębiorstwa lub innymi przysporzeniami przez osoby, które w stosunku do tych przysporzeń, jeśli zostałyby od nich naliczony lub miałyby zostać naliczony podatek, nie są lub nie byłyby uprawnione do zwolnienia od niego w pełnej lub znacznej wysokości”;
 - związane z „zapewnieniem mieszkania ... dla personelu przedsiębiorcy”;
 - związane z „udostępnieniem możliwości uprawiania sportu i zażywania rozrywki ... dla personelu przedsiębiorcy”
- spełniłoby przesłankę wymienienia kategorii dostatecznie określonych towarów i usług?

- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze będzie twierdząca w odniesieniu do jednej z wymienionych kategorii wydatków: czy na podstawie art. 6 pkt 2 i art. 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy dopuszczalny jest przepis krajowy taki jak ten będący przedmiotem postępowania, który został wydany przed wejściem w życie dyrektywy i zgodnie z którym podatnik nie może odliczyć podatku VAT, uiszczanego w związku z uzyskaniem określonych towarów i usług, w pełnej wysokości, tzn. tylko do wysokości podatku należnego z tytułu tego świadczenia, ponieważ zafakturował wynagrodzenie za nie włącznie z podatkiem VAT?
- 3) Jeżeli w odniesieniu do „wydawania posiłków i napojów” spełniony jest wymóg wymienienia kategorii dostatecznie określonych towarów i usług: czy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy stoi na przeszkodzie zmianie obowiązującego wyłączenia odliczenia naliczonego podatku, jeżeli w przypadku tej zmiany można przyjąć, że zasadniczo zakres wyłączenia zostanie ograniczony, przy tym nie można jednak wykluczyć, że w konkretnym przypadku w danym roku, w szczególności ze względu na ryczałtowy charakter zmienionego uregulowania, zakres obowiązywania ograniczenia odliczenia ulegnie rozszerzeniu?

(¹) Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – struktura i warunki stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 71, s. 1303)

(²) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 stycznia 2009 r. – Gerardo Ruiz Zambrano przeciwko Office national de l'emploi (ONEM)

(Sprawa C-34/09)

(2009/C 90/15)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gerardo Ruiz Zambrano

Strona pozwana: Office national de l'emploi (ONEM) [krajowy urząd pracy]

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12, 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – każdy z tych przepisów z osobna lub rozpatrywane łącznie – przyznają obywatelowi Unii prawo pobytu na terytorium państwa członkowskiego, którego jest on obywatelem niezależnie od tego czy wcześniej skorzystał z prawa do przemieszczania się na terytorium państw członkowskich?
- 2) Czy art. 12, 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w związku z art. 21, 24 i 34 karty praw podstawowych (przyjętej przez Radę Europejską w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r., opublikowanej w brzmieniu obowiązującym w Dz.U. C 303 z dnia 14 grudnia 2007 r.) należy interpretować tak, że przyznane w tych przepisach prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich każdemu obywatelowi Unii w sposób niedyskryminujący ze względu na przynależność państwową oznacza, że w przypadku, gdy obywatel ten jest małoletnim małym dzieckiem na utrzymaniu wstępnego będącego obywatelem państwa trzeciego, należy temu dziecku zagwarantować korzystanie z prawa pobytu przysługującego mu na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma ono miejsce zamieszkania i którego jest ono obywatelem, niezależnie od tego czy wcześniej skorzystał – sam czy też z pomocą swego opiekuna prawnego – z prawa do przemieszczania się na terytorium państw członkowskich, jednocześnie zapewniając temu prawu skuteczność (effet utile), która została uznana za konieczną w orzecznictwie wspólnotowym (wyrok Trybunału z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-200/02 Chen przeciwko Zjednoczonemu Królestwu), żeby wstępnemu będącemu obywatelem państwa trzeciego, który utrzymuje to dziecko i posiada wystarczające środki finansowe i ubezpieczenie na wypadek choroby, przyznać pochodne prawo pobytu, z którego ten obywatel państwa trzeciego korzystałby gdyby utrzymywane przez niego małoletnie dziecko było obywatelem Unii nieposiadającym obywatelstwa państwa członkowskiego, w którym ma ono miejsce zamieszkania?
- 3) Czy art. 12, 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w związku z przepisami art. 21, 24 i 34 karty praw podstawowych należy interpretować w taki sposób, że prawo pobytu małoletniego dziecka będącego obywatelem państwa członkowskiego, na którego terytorium ma ono miejsce zamieszkania, musi oznaczać przyznanie zwolnienia z obowiązku posiadania pozwolenia na pracę wstępnemu będącemu obywatelem państwa trzeciego, który utrzymuje to dziecko i który pomimo niespełnienia wymogu pozwolenia na pracę wymaganego prawem państwa członkowskiego, w którym ma ono miejsce zamieszkania spełnia jako pracownik najemny podlegający systemowi zabezpieczenia społecznego tego państwa wymóg posiadania wystarczających środków finansowych i ubezpieczenia na wypadek choroby, tak żeby do prawa pobytu przysługującego temu dziecku przypisana była skuteczność (effet utile), którą orzecznictwo wspólnotowe (ww. wyrok w sprawie Zhu i Chen) uznało względem małoletniego dziecka będącego obywatelem europejskim posiadającym obywatelstwo innego państwa członkowskiego niż to, w którym dziecko to utrzymywane przez wstępnego będącego obywatelem państwa trzeciego ma miejsce zamieszkania?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 30 stycznia 2009 r. w sprawie T-128/05 SPM przeciwko Radzie i Komisji wniesione w dniu 13 listopada 2008 r. przez Mbanga SA (SPM)

(Sprawa C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Société des plantations de Mbanga SA (SPM) (przedstawiciel: A. Farache, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— tytułem głównym

— uchylenie w części wyroku Sądu,

— zasądzenie od Komisji odszkodowania i pokrycia kosztów postępowania w dwóch instancjach;

— tytułem subsydiarnym

— odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia celem rozstrzygnięcia w przedmiocie wysokości odszkodowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd naruszył prawo rozstrzygając, że wspólnotowy reżim przywozu bananów nie przestrzega w wystarczający i znaczący sposób zasady podtrzymywania skutecznej konkurencji, która zdaniem wnoszącej odwołanie stanowi regułę prawa nadającą uprawnienia jednostkom.

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, brak uwzględnienia przez Sąd celów konkurencji, w zakresie w jakim oparł on swe rozstrzygnięcie wyłącznie na ogólnych celach realizowanych w szczególności w ramach wspólnej organizacji rynku w sektorze bananów. Po drugie wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd błędnie zinterpretował związek pomiędzy regulacją wspólnotową i występującymi na rynku bananów praktykami antykonkurencyjnymi odrzucając argument, że przepisy wspólnotowe umożliwiają, poprzez świadectwa przy-

wozowe, przyznanie korzyści gospodarczych pewnym uprzywilejowanym podmiotom, których pozycja rynkowa jest umocniona przez istniejące przepisy.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie przez Sąd ogólnych zasad prawa, w szczególności zasady dobrej administracji, w zakresie w jakim uznał on, iż ta ostatnia nie stanowi reguły prawa nadającej jednostkom uprawnienia. Zasada ta została wielokrotnie wskazana w orzecznictwie i prowadzi, w rozpatrywanej sprawie, do powstania obowiązku uwzględnienia przez Komisję szczególnej sytuacji dotyczącej rynku i producentów, którzy nie mogli zostać uznani za podmioty gospodarcze przy ustanawianiu regulacji wspólnotowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 stycznia 2009 r. – Astra Zeneca UK Limited przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-40/09)

(2009/C 90/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Astra Zeneca UK Limited

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

1) Czy w okolicznościach niniejszej sprawy, gdy pracownik, zgodnie z umową o pracę, ma prawo wybrać otrzymanie części wynagrodzenia w formie bonu o określonej wartości nominalnej, art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ [obecnie art. 2 ust. 1 lit. c) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie tego bonu pracownikowi przez pracodawcę stanowi odpłatne świadczenie usług?

- 2) W wypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 6 ust. 2 lit. b) [obecnie art. 26 ust. 1 lit. b)] należy interpretować w ten sposób, że przekazanie bonu pracownikowi przez pracodawcę na podstawie umowy o pracę należy traktować jako świadczenie usług w sytuacji, gdy bon ten ma być wykorzystany przez pracownika do celów prywatnych?
- 3) Jeżeli przekazanie bonu nie stanowi odpłatnego świadczenia usług w rozumieniu art. 2 ust. 1, ani nie należy go traktować jako świadczenia usług w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. b), to czy art. 17 ust. 2 (obecnie art. 168) należy interpretować w ten sposób, że pracodawca ma prawo do zwrotu podatku VAT naliczonego przy nabyciu i przekazaniu bonu pracownikowi zgodnie z umową o pracę w sytuacji, gdy bon ten ma być wykorzystany przez pracownika do celów prywatnych?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

statków innych niż kutry rybackie oraz łodzie rekreacyjne upoważnione do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów, które winny być przedmiotem inspekcji.

Artykuł 11 ust. 2 lit. c) przewiduje, że jeżeli odpowiednie władze nie są zadowolone z wyników inspekcji, zapewniają, by statek nie opuścił portu aż do chwili odprowadzenia wytworzonych przez statek odpadów i pozostałości ładunku do urządzenia do odbioru odpadów, zgodnie z art. 7 oraz 10.

Republika Estonii wyraziła wolę uzupełnienia estońskiego systemu prawnego w celu dokonania prawidłowej transpozycji tych przepisów dyrektywy. Komisja nie dysponuje informacjami dotyczącymi dokonania takich zmian.

(¹) Dz.U. L 332, s.81

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Estonii

(Sprawa C-46/09)

(2009/C 90/18)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Randvere i K. Simonsson)

Strona pozwana: Republika Estonii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estonii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 11 dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (¹), w zakresie w jakim nie dokonała ona prawidłowej transpozycji jej przepisów do prawa krajowego;
- obciążenie Republiki Estonii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z art. 11 ust. 2 lit. a dyrektywy 2000/59 wynika, że Republika Estonii miała obowiązek ustanowienia kryteriów wyboru

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt w dniu 6 lutego 2009 r. – Konkurrensverket przeciwko TeliaSonera Sverige AB

(Sprawa C-52/09)

(2009/C 90/19)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Stockholms tingsrätt.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konkurrensverket.

Interwenient popierający stronę skarżącą: Tele2 Sverige Aktiebolag

Strona pozwana: TeliaSonera Sverige AB.

Pytania prejudycjalne

- 1) W jakich okolicznościach może istnieć naruszenie art. 82 WE oparte na różnicy pomiędzy ceną, po jakiej przedsiębiorstwo dominujące zintegrowane pionowo sprzedaje usługi pośrednie ADSL konkurentom a ceną, po jakiej sprzedaje je użytkownikom końcowym?
- 2) Czy celem udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze należy uwzględnić tylko ceny oferowane przez przedsiębiorstwo dominujące użytkownikom końcowym, czy też należy również uwzględnić ceny oferowane przez jego konkurentów na rynku użytkowników końcowych?

- 3) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że przedsiębiorstwo dominujące nie posiada jakiegokolwiek obowiązku ustawowego do dostawy usług pośrednich, lecz postanowiło to czynić z własnej inicjatywy?
- 4) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej wymagany jest skutek antykonkurencyjny, a jeśli tak, to jak należy taki skutek ustalić?
- 5) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie stopień siły rynkowej, z jakiej korzysta przedsiębiorstwo dominujące?
- 6) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej wymagana jest pozycja dominująca zarówno na rynku usług pośrednich jak i na rynku użytkowników końcowych przedsiębiorstwa stosującego taką praktykę?
- 7) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej, towar lub usługa dostarczane przez przedsiębiorstwo dominujące na rynku pośrednim muszą być niezbędne dla konkurentów?
- 8) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że dostawa jest dla nowego klienta?
- 9) Czy aby praktyka takiego rodzaju jak opisana w pytaniu pierwszym stanowiła nadużywanie pozycji dominującej wymagane jest prawdopodobieństwo w tym zakresie, aby przedsiębiorstwo dominujące było w stanie odzyskać straty, które poniosło?
- 10) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że mamy do czynienia z nową technologią na rynku, wymagającą bardzo wysokich inwestycji, na przykład w odniesieniu do racjonalnych kosztów wejścia na rynek oraz ewentualnej konieczności sprzedaży ze stratą na etapie wchodzenia na rynek?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 lutego 2009 r. – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Loyalty Management UK Limited

(Sprawa C-53/09)

(2009/C 90/20)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Strona pozwana: Loyalty Management UK Limited

Pytania prejudycjalne

„W sytuacji, gdy działalność gospodarcza podatnika (zwanego dalej »promotorem«) polega na prowadzeniu programu lojalnościowego dla klientów (zwanego dalej »programem«) z udziałem wielu podmiotów, w ramach którego promotor zawiera szereg następujących umów:

- i) umowy z różnymi spółkami, określanymi jako »sponsorzy«, zgodnie z którymi sponsorzy przyznają »punkty« klientom sponsorów (zwanymi dalej »uczestnikami programu«), gdy ci nabywają towary lub usługi od sponsorów, a sponsorzy dokonują płatności na rzecz promotora;
- ii) umowy z uczestnikami programu, obejmujące postanowienia, zgodnie z którymi, ilekroć uczestnik programu nabywa towary lub usługi od sponsora, uzyskuje on punkty, które może wymieniać na towary lub usługi; oraz
- iii) umowy z różnymi spółkami (zwanymi dalej »dostawcami«, zgodnie z którymi dostawcy zobowiązują się dostarczać towary lub świadczyć usługi na rzecz uczestników programu po obniżonej cenie albo bezpłatnie w sytuacji, gdy uczestnik wymienia punkty na towar lub usługę, w zamian za co promotor ponosi »opłatę manipulacyjną«, która obliczana jest w stosunku do liczby punktów wymienionych u danego dostawcy w danym okresie.

1) W jaki sposób należy interpretować art. 14, 24 i 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. ⁽¹⁾ (poprzednio art. 5, 6 i art. 11 część A ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. ⁽²⁾) w odniesieniu do płatności dokonywanych przez promotora na rzecz dostawców?

2) W szczególności, czy przepisy te powinny być interpretowane w ten sposób, że płatności tego rodzaju dokonywane przez promotora na rzecz dostawców należy traktować jako:

- a) wynagrodzenie jedynie za usługi świadczone przez dostawców na rzecz promotora; albo
- b) wynagrodzenie jedynie za towary dostarczone lub usługi świadczone przez dostawców na rzecz uczestników programu; albo

c) wynagrodzenie częściowo za usługi świadczone przez dostawców na rzecz promotora, a częściowo za towary dostarczone lub usługi świadczone przez dostawców na rzecz uczestników programu?

3) W wypadku udzielenia odpowiedzi „c” na pytanie drugie, a więc w wypadku uznania, iż opłata manipulacyjna stanowi wynagrodzenie za dwa świadczenia dostawcy – jedno na rzecz promotora, a drugie na rzecz uczestników programu – jakie są, zgodnie z prawem wspólnotowym, kryteria pozwalające ustalić, jaka część opłaty, takiej jak opłata manipulacyjna, odpowiada każdemu z tych dwóch świadczeń?”

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

(²) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 9 lutego 2009 r. – Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs przeciwko Baxi Group Limited

(Sprawa C-55/09)

(2009/C 90/21)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Strona pozwana: Baxi Group Limited

Pytania prejudycjalne

W sytuacji, gdy

A podatnik prowadzi program promocji handlowej zarządzany przez spółkę reklamowo-marketingową, w ramach którego klientom podatnika przyznawane są „punkty” w związku z nabywaniem przez nich towarów od podatnika;

B klienci wymieniają punkty na nagrody otrzymywane bezpłatnie od spółki reklamowo-marketingowej;

C podatnik umówił się z tą drugą spółką, że będzie jej płacił sugerowaną cenę detaliczną nagród

1) W jaki sposób należy interpretować art. 14, 24, 73 i 168 dyrektywy w sprawie podatku VAT (¹) (poprzednio art. 5, art. 6 i art. 11 część A ust. 1 lit. a) oraz art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy (²)) w odniesieniu do płatności dokonywanych przez podatnika na rzecz drugiej spółki?

2) W szczególności, czy przepisy te powinny być interpretowane w ten sposób, że płatności dokonywane przez podatnika na rzecz drugiej spółki należy traktować:

a) wyłącznie jako wynagrodzenie za świadczenie usług przez drugą spółkę na rzecz podatnika;

b) wyłącznie jako wynagrodzenie pochodzące od osoby trzeciej za dostawę towarów dokonaną przez drugą spółkę na rzecz klientów;

c) częściowo jako wynagrodzenie za dostawy towarów lub świadczenie usług przez drugą spółkę na rzecz podatnika, a częściowo jako wynagrodzenie za dostawy towarów przez drugą spółkę na rzecz klientów; albo

d) jako wynagrodzenie zarówno za świadczenie usług reklamowych i marketingowych oraz za dostawy nagród dokonywane przez drugą spółkę na rzecz podatnika?

3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi, zgodnie z którą płatności tego rodzaju stanowią częściowo wynagrodzenie za świadczenie usług przez drugą spółkę na rzecz podatnika, a częściowo wynagrodzenie pochodzące od osoby trzeciej, wypłacane przez podatnika na rzecz drugiej spółki z tytułu dostaw towarów dokonywanych przez drugą spółkę na rzecz klientów podatnika, jakie są, zgodnie z prawem wspólnotowym, kryteria pozwalające dokonać podziału płatności pomiędzy te dwa świadczenia?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

(²) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma (Włochy) w dniu 9 lutego 2009 r. – Emiliano Zanotti przeciwko Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-56/09)

(2009/C 90/22)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emiliano Zanotti

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

Czy ogólne zasady traktatu i wspólne prawo europejskie dotyczące skuteczności i zakresu ochrony prawnej oraz równości traktowania i swobody przepływu, stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 15 lit. e) dekretu Prezydenta Republiki nr 917 z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie tekstu jednolitego o podatkach dochodowych oraz pkt 1.5.1 okólnika nr 96 ministerstwa finansów z dnia 12 maja 2000 r., oraz czy wynikające z nich ograniczenie w zakresie uznawania opłat wskazanych w tych przepisach jest sprzeczne z przepisami wspólnotowymi.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy istnienie tylko jednej apteki w gminach, w których populacja nie przekracza 4 000 mieszkańców jest zgodne z art. 152 i 153 traktatu [WE]?
- 2) Czy uzależnienie utworzenia drugiej apteki w gminach, w których populacja przekracza 4 000 mieszkańców, od spełnienia warunków takich jak przekroczenie liczby mieszkańców o co najmniej 50 %, zachowanie odległości co najmniej 3 000 metrów od istniejących aptek i występowanie szczególnych potrzeb w zakresie opieki farmaceutycznej w związku z warunkami topograficznymi i strukturą sieci dróg, podlegających ocenie organów służby zdrowia (lokalnych jednostek ds. służby zdrowia) lub lokalnych izb zawodowych bądź też organów administracji właściwych w zakresie organizacji i kontroli usług opieki farmaceutycznej, jest zgodne z art. 152 i art. 153 traktatu [WE]?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 lutego 2009 r. – Association of the British Pharmaceutical Industry przeciwko Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

(Sprawa C-62/09)

(2009/C 90/24)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association of the British Pharmaceutical Industry

Strona pozwana: Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

Pytania prejudycjalne

Czy art. 94 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie, żeby w celu ograniczenia swoich wydatków na produkty lecznicze instytucja publiczna należąca do krajowego systemu opieki zdrowotnej wprowadziła system, który oferuje zachęty finansowe gabinetom lekarskim (które z kolei mogą dostarczać korzyści finansowe przepisującym produkty lecznicze lekarzom), żeby przepisywali oni objęty systemem motywacyjnym konkretny produkt leczniczy, który stanowi:

- a) inny niż wcześniej przepisany pacjentowi przez lekarza produkt leczniczy; lub

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 11 lutego 2009 r. – Lucio Rubano przeciwko Regione Campania, Comune di Cusano Mutri

(Sprawa C-60/09)

(2009/C 90/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lucio Rubano

Strona pozwana: Regione Campania, Comune di Cusano Mutri

- b) inny produkt leczniczy niż ten, który w innym razie mógłby zostać przepisany pacjentowi gdyby nie istniejący system motywacyjny,

w sytuacji gdy ten inny produkt leczniczy należy do tej samej kategorii terapeutycznej produktów leczniczych stosowanych w leczeniu danego przypadku pacjenta.

(¹) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s.67).

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-64/09)

(2009/C 90/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich. (Przedstawiciele: P. Oliver i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy.)

Strona pozwana: Republika Francuska.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do właściwej i pełnej transpozycji art. 2 pkt 13, art. 4 ust. 2 lit. a), art. 5 ust. 3 i 4, art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (¹) Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi siedem zarzutów dotyczących nieprawidłowej transpozycji do prawa francuskiego niektórych przepisów dyrektywy 2000/53/WE.

Skarżąca twierdzi po pierwsze, że transpozycji definicji z art. 2 pkt 13 odnoszącej się do „informacji o demontażu” pojazdów wycofanych z eksploatacji nie zapewniono w sposób wystarczająco jasny i dokładny, jako że przepis krajowy ma zakres wyraźnie bardziej ograniczony aniżeli ten z dyrektywy i pomija

przede wszystkim wszelki związek z zamierzonym przez prawodawcę wspólnotowego celem przetwarzania poprawnego i nieszkodliwego dla środowiska.

Według skarżącej spóźniona transpozycja art. 4 ust. 2 lit. a) spowodowała obecność na rynku w okresie osiemnastu miesięcy pojazdów, materiałów i części zawierających – poza zwolnionymi przypadkami – ołów, rtęć, kadm i chrom sześciowartościowy, ponieważ stosowne przepisy krajowe były stosowane jedynie do pojazdów, którym udzielono homologacji typu poczynając od 31 grudnia 2004 r., podczas gdy art. 4 ust. 2 lit. a) przywoływał ze swej strony dzień 1 lipca 2003 r.

Skarżąca twierdzi jednakowoż, że ustanowiona w art. 5 ust. 3 procedura wystawiania świadectwa złomowania pojazdu wycofanego z eksploatacji nie została prawidłowo odtworzona w prawie francuskim, co może wywoływać niejasności, w szczególności dla właścicieli pojazdów pochodzących z innych państw członkowskich. Komisja krytykuje w tym względzie zwłaszcza okoliczność, że świadectwo złomowania nie jest wystawiane w chwili przekazania pojazdu, lecz dopiero po jego fizycznym złomowaniu oraz że wspomnianego świadectwa nie wystawia się posiadaczowi pojazdu wycofanego z eksploatacji, ale prefektowi departamentu, w którym pojazd został zarejestrowany.

Komisja kwestionuje po czwarte sposób transpozycji art. 5 ust. 4, który jest sprzeczny z jego skutecznością (effet utile), gdyż pozwala on pewnym uprawnionym zakładom – certyfikowanym zakładom złomowania – na odmowę przyjęcia pojazdów wycofanych z eksploatacji nie przewidując mechanizmu kompensacji na rzecz tych zakładów złomowania.

Podobnie transpozycja art. 6 ust. 3 narusza pojęcie „rozbiórki” dotyczące pierwszego etapu operacji przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji, a mianowicie usuwania części łatwych do zdemontowania przed operacją oczyszczenia z substancji szkodliwych.

Skarżąca krytykuje również sposób transpozycji art. 7 ust. 1 w zakresie, w jakim władze francuskie zachęcają do recyklingu części „każdorazowo, gdy warunki techniczne i gospodarcze na to pozwalają”, podczas gdy dyrektywa ze swej strony przewiduje mocniej wiążący obowiązek recyklingu, „jeżeli nie stanowi to zagrożenia dla środowiska”.

Podkreśla ona wreszcie okoliczność, że art. 8 ust. 3 zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia jasno określonych środków, aby zapewnić, że producenci pojazdów lub producenci części dostarczać będą dla każdego nowego typu pojazdu wprowadzanego do obrotu informacje o demontażu w formie podręcznika lub za pośrednictwem mediów elektronicznych.

(¹) Dz.U. L 269, s. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 lutego 2009 r. – Gebr. Weber GmbH przeciwko Jürgen Wittmer

(Sprawa C-65/09)

(2009/C 90/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gebr. Weber GmbH

Strona pozwana: Jürgen Wittmer

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 3 ust. 3 pkt 1 i 2 dyrektywy 1999/44/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowemu przepisowi ustawowemu, zgodnie z którym sprzedawca w przypadku niezgodności z umową dostarczonego towaru może odmówić usunięcia tej niezgodności w sposób zaproponowany przez konsumenta, jeśli wiązałoby się to dla sprzedawcy z kosztami, które w porównaniu z wartością, jaką miałyby towary gdyby nie występowała niezgodność i biorąc pod uwagę znaczenie niezgodności byłyby nadmiernie wysokie (całkowicie nieproporcjonalne)?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy przepisy art. 3 ust. 2 i ust. 3 akapit 3 wymienionej dyrektywy należy interpretować w taki sposób, że sprzedawca w przypadku przywrócenia zgodności z umową poprzez zastąpienie musi ponieść koszty demontażu towaru niezgodnego z umową z rzeczy, do której konsument go wmontował zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas w dniu 16 lutego 2009 r. – Kirin Amgen, Inc. przeciwko Lietuvos Respublikos valstybinis patentų biuras

(Sprawa C-66/09)

(2009/C 90/27)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kirin Amgen, Inc..

Strona pozwana: Lietuvos Respublikos valstybinis patentų biuras

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w odniesieniu do Republiki Litewskiej za datę wejścia w życie rozporządzenia, o której mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 1768/92⁽¹⁾, należy rozumieć datę jej przystąpienia do Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, jaki związek dla celów obliczania sześciomiesięcznego terminu istnieje pomiędzy art. 19 i art. 7 rozporządzenia nr 1768/92, oraz który artykuł należy stosować w niniejszej sprawie?
- 3) Czy zezwolenie na wprowadzenie na rynek we Wspólnocie rozpoczęło obowiązywać w sposób bezwarunkowy w Republice Litewskiej w dniu jej przystąpienia do Unii Europejskiej?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy początek obowiązywania zezwolenia na wprowadzenie na rynek należy zrównać z jego wydaniem w rozumieniu art. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1768/92?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) 1768/92z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczące stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 182, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-362/05 Nuova Agricast Srl i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2009 r. przez Nuova Agricast Srl i in.

(Sprawa C-67/09 P)

(2009/C 90/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Nuova Agricast Srl, Cofra srl. (przedstawiciel: M. A. Calabrese, avvocato)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

Tytułem żądania głównego:

- uchylenie zaskarżonego wyroku również w części, w której orzeczono, że brak było jakiegokolwiek nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., oraz oddalenie z tego powodu co do istoty również powództwa wzajemnego Komisji;
- orzekając o kwestiach objętych środkami organizacji postępowania z dnia 2 marca 2006 r., stwierdzenie, iż dokonując określonych w skardze w pierwszej instancji czynów, Komisja dopuściła się ciężkiego i oczywistego naruszenia prawa wspólnotowego oraz wyrządziła szkodę majątkową wnoszącym odwołanie;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem zadecydowania o kwestiach nieobjętych środkami organizacji postępowania z dnia 2 marca 2006 r.;
- oraz w przedmiocie kosztów
 - i) obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach,
 - ii) bądź zastrzeżenie orzeczenia o kosztach;
- lub też, jeżeli nie uzna, że sprawa podlega rozpatrzeniu co do istoty.

Tytułem żądania ewentualnego:

- uchylenie zaskarżonego wyroku również w części, w której orzeczono, że brak było jakiegokolwiek nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., oraz oddalenie co do istoty również powództwa wzajemnego Komisji;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- zastrzeżenie orzeczenia o kosztach.

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM: naruszenie prawa poprzez uznanie przez Komisję za dozwolony systemu pozostającego w sprzeczności z zasadami pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i niedyskryminacji przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym systemie pomocy; będące tego rezultatem naruszenie art. 87 WE i orzecznictwa wspólnotowego stanowiącego, że postępowanie przewidziane w art. 88 WE nie może nigdy stanowić instrumentu obchodzenia lub naruszenia przepisów i zasad prawa wspólnotowego i które uznaje, że Komisja nie może zezwolić na system naruszający przepisy lub zasady prawa wspólnotowego.

Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji dokonując wykładni decyzji z 1997 r. tak jak to uczynił w pkt 81 zaskarżonego wyroku, nadał całemu systemowi pomocy, który ona zatwierdza, wykładnię czyniącą go niezgodnym z zasadami pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i niedyskryminacji, ponieważ tak interpretowany system dostarczając przedsiębiorstwom, które zgłosiły wniosek po raz pierwszy w drugim przetargu w 1999 r., dokładnych zapewnień co do okoliczności, że również one mogły w razie konieczności ponownie złożyć taki wniosek w następnym przetargu, czynił takie ponowne złożenie logicznie niemożliwym, ponieważ przetarg taki nie mógł się odbyć po 31 grudnia 1999 r., chociażby ograniczał się jedynie do ponownego złożenia. Wnoszący odwołanie wnioskują z tego, iż tak interpretowany system naruszałby oprócz zasad pewności prawa i ochrony oczekiwań także zasadę niedyskryminacji, ponieważ nie zezwalałby jedynie przedsiębiorstwom, które uczestniczyły po raz pierwszy w drugim przetargu w 1999 r., na to, na co zezwalałby natomiast wszystkim przedsiębiorstwom, które uczestniczyły w poprzednich przetargach.

DRUGI ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM: Naruszenie prawa poprzez zaniechanie kontroli, czy przyjętą przez niego wykładnię decyzji zatwierdzającej z 1997 r. można było zastąpić inną zapewniającą poszanowanie zasad przywołanych powyżej. Wynikające z tego naruszenie orzecznictwa nakładającego na sąd obowiązek takiej kontroli i takiego zastąpienia.

Wnoszący odwołanie utrzymują, że dokonując w sposób ogólny i abstrakcyjny wykładni systemu w postaci, w jakiej zatwierdza go decyzja z 1997 r. Sąd zaniechał sprawdzenia, czy przyjętą przez niego wykładnię można było zastąpić inną zapewniającą poszanowanie zasad przywołanych powyżej, dopuszczając się tym samym naruszenia prawa, ponieważ naruszył orzecznictwo, zgodnie z którym jeżeli przepis wtórnego prawa wspólnotowego można poddać więcej niż jednej wykładni, to należy dać raczej pierwszeństwo tej wykładni, która zapewnia zgodność przepisu z traktatem WE, niż wykładni prowadzącej do uznania jego niezgodności z tymże traktatem.

TRZECI ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM:

Wnoszący odwołanie utrzymują, że zaskarżony wyrok w części, w której (pkt 50 i 51) wyklucza obecność nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., jest oprócz przeinaczenia okoliczności faktycznych dotknięty błędem w interpretacji tego pisma i powinien zostać uchylony, oraz że powinno zostać oddalone co do istoty również powództwo wzajemne Komisji zmierzające do wykreślenia ze skarg podniesionego przez wnoszących odwołanie oskarżenia, że poświadczyla ona nieprawdę, redagując pismo z dnia 29 maja 2000 r. w sposób, który pozwalał rozumieć, że to władze włoskie nawet nie wspomniały na posiedzeniu w dniu 16 maja 2000 r. o istnieniu przedsiębiorstw zaliczających się do kategorii trzeciego przetargu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-335/07 Volker Mergel i in. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2009 r. przez rzeczników patentowych Volkera Mergela, Klaus Kampaenkela, Burkarta Billa i Andreasa Herdena

(Sprawa C-80/09 P)

(2009/C 90/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Volker Mergel, Klaus Kampfenkel, Burkart Bill i Andreas Herden (przedstawiciel: adwokat G.P. Friderichs)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene orzeczenia drugiej izby europejskiego Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 grudnia 2008 r. (sprawa T 335/07-33), doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 18 grudnia 2008 r. za pośrednictwem faksu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 25 czerwca 2007 r. (sprawa R0299/2007-4);
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem sporu jest kwestia, czy pojęcie „Patentconsult” może podlegać ochronie jako znak towarowy dla usług należących do klas 35, 41 i 42. Sąd Pierwszej Instancji stanął na stanowisku, że „Patentconsult” jest określeniem, które w bezpośredni i konkretny sposób opisuje rzeczzone usługi.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą zarzuty dotyczące błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94.

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie wskazują, że Sąd błędnie zakwalifikował rozpatrywany znak towarowy jako neologizm, który nie różni się w znacznym stopniu od zwykłej sumy znaczeń elementów opisowych. Sąd oparł swe stwierdzenie, że rozpatrywany znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego, na tym, że znak towarowy „Patentconsult” ma zwykłą budowę występującą w podobnych określeniach takich jak „patent consulting” czy „patentconsultancy”. Taka kwalifikacja jest jednak błędna, ponieważ określenie „Patentconsult” nie ma właśnie budowy zwykłej, czyli zgodnej z zasadami gramatycznymi, tylko odchodzi od tych zasad i stanowi w związku z tym nowe, przyciągające uwagę określenie, które w znacznym stopniu różni się od zwykłej sumy znaczeń elementów „patent” i „consult”.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie orzekł, iż znak towarowy „Patentconsult” ma wyłącznie charakter opisowy. Sąd wyszedł z założenia, że przy ocenie charakteru opisowego nie ma znaczenia, czy do opisu chronionych usług można użyć innych określeń. Wnoszący odwołanie uważają jednak, że do opisu tych usług należy wręcz użyć innego określenia niż „Patentconsult”, aby można było sprostać wymogowi konieczności pozostawienia niektórych oznaczeń do swobodnego używania. Błędne z gramatycznego punktu widzenia określenie „Patentconsult” właśnie nie jest właściwe do opisu tych usług.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, iż Sąd niesłusznie uznał, że wcześniejsza decyzja Urzędu w sprawie dotyczącej znaku towarowego „Netmeeting” i wyrok Trybunału w sprawie C-383/99 P dotyczącej znaku towarowego „Babydry” nie są istotne w niniejszym przypadku. Zgodnie z tymi rozstrzygnięciami sformułowanie dostrzegalnie różniące się od wyrażen używanych potocznie przez właściwy krąg odbiorców nadaje się właśnie do tego, aby można było stwierdzić wymagany charakter odróżniający. Sąd powinien był dostosować się do tej linii orzeczniczej, aby mogła zostać zapewniona spójność i wiarygodność orzeczeń sądów wspólnotowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 26 lutego 2009 r. – X przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-84/09)

(2009/C 90/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten / Szwecja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X.

Strona pozwana: Skatteverket.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 138 i 20 dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że, aby sprzedaż mogła być zwolniona z podatku i żeby została objęta zakresem wewnątrzwspólnotowego nabycia, transport z terytorium państwa pochodzenia powinien rozpocząć się w określonym przedziale czasowym?
- 2) Podobnie, czy ww. artykuły należy interpretować w taki sposób, że, aby sprzedaż mogła być zwolniona z podatku i żeby została objęta zakresem wewnątrzwspólnotowego nabycia, transport powinien się zakończyć w państwie przeznaczenia w określonym przedziale czasowym?
- 3) Czy na odpowiedź na pytania 1 i 2 będzie miał wpływ fakt, że nabywany towar stanowi nowy środek transportu a nabywcą jest osoba fizyczna, która ostatecznie planuje korzystać z tego środka transportu w danym państwie członkowskim?
- 4) W odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia – kiedy należy dokonać oceny, czy dany środek transportu jest nowy zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. (Dz.U. L 347, s.1).

maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowemu przepisowi ustawowemu, zgodnie z którym sprzedawca – w przypadku przywrócenia zgodności towaru konsumpcyjnego z umową poprzez jego zastąpienie – nie musi ponosić kosztów montażu dostarczonego zamiennie towaru do rzeczy, do której konsument wmontował towar niezgodny w umowę zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem, jeżeli pierwotnie nie był on na podstawie umowy zobowiązany do dokonania montażu?

- 2) Czy przepisy art. 3 ust. 2 i 3 akapit trzeci wymienionej wyżej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przywrócenia zgodności towaru konsumpcyjnego z umową poprzez jego zastąpienie sprzedawca musi ponieść koszty demontażu towaru niezgodnego z umową z rzeczy, do której konsument wmontował go zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem?

⁽¹⁾ Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Schorndorf (Niemcy) w dniu 2 marca 2009 r. – Ingrid Putz przeciwko Medianess Electronics GmbH

(Sprawa C-87/09)

(2009/C 90/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Schorndorf (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingrid Putz

Strona pozwana: Medianess Electronics GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 3 ust. 2 i 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06, General Química i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 marca 2009 r. przez General Química, S.A., Repsol Química, S.A., Repsol YPF, S.A.

(Sprawa C-90/09 P)

(2009/C 90/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszące odwołanie: General Química, S.A., Repsol Química, S.A., Repsol YPF, S.A. (przedstawiciele: J.M. Jiménez-Laiglesia Oñate i J. Jiménez-Laiglesia Oñate, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszących odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego w dniu 18 grudnia 2008 r. w sprawie T-85/06 w zakresie w jakim oddała on zarzut stwierdzenia nieważności oparty na oczywistym błędzie ustaleniach oraz na braku uzasadnienia odnośnie do solidarnej odpowiedzialności skarżących;

— stwierdzenie nieważności art. 1 lit. g) i lit. h) oraz art. 2. lit. d) niżej wymienionej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała Repsol Química i Repsol YPF za odpowiedzialne solidarnie za naruszenie art. 81 ust. 1 WE, oraz pomocniczo, w zakresie w jakim decyzja skierowana jest przeciwko Repsol YPF, oraz w obydwu przypadkach o odpowiednie obniżenie grzywny.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko oddaleniu zarzutu stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej przypisania odpowiedzialności Repsol Química i Repsol YPF za zachowanie General Química, S.A. W wyroku błędnie przyjęto kryterium przypisania odpowiedzialności oderwane od okoliczności faktycznych sprawy i naruszenia dokonanego przez General Química. W wyroku błędnie przypisano spółce dominującej odpowiedzialność za spółkę zależną przyjmując istnienie jedności gospodarczej na podstawie samej tylko możliwości lub zdolności

wywarcia przez spółkę dominującą wpływu na spółkę zależną. W wyroku nie uzasadnia się również dlaczego wybrane dowody wykazują istnienie decydującego wpływu, a ponadto pomija się lub zniekształca się dowody złożone do akt sprawy. Sąd Pierwszej Instancji błędnie stosuje również domniemanie ustanowione w orzecznictwie w przypadkach, gdy spółka dominująca posiada cały kapitał zakładowy i przerzuca ciężar dowodu nie określając przy tym, w każdym bądź razie, jaki rodzaj dowodu należy przedstawić aby obalić domniemanie. W wyroku przyznano Komisji nieograniczony zakres swobodnego uznania i oceny dowodów przedstawionych w celu obalenia domniemania. W konsekwencji w rzeczywistości domniemanie to nie może zostać obalone. Ponadto i niezależnie od tego, że odpowiedzialność Repsol YPF ani nie została ustalona, ani też nie jest bezsporna, w wyroku popełniono błąd rozciągając automatycznie na spółkę dominującą stojącą na czele grupy domniemanie oparte na samej tylko możliwości wywarcia decydującego wpływu. Grupie spółek a nie przedsiębiorstwu jako gospodarczej całości została przypisana odpowiedzialność, która jest ponadto niepodważalna.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Tirrenia di Navigazione i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-265/04, T- 292/04 i T-504/04) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa – Transport morski – Subwencje przekazane przez władze włoskie spółkom regionalnym – Decyzja stwierdzająca, że pomoc jest w części zgodna a w części niezgodna ze wspólnym rynkiem – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Legitymacja czynna – Nowa pomoc i pomoc istniejąca – Obowiązek uzasadnienia – Art. 4 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92)

(2009/C 90/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-265/04: Tirrenia di Navigazione SpA, poprzednio Tirrenia di Navigazione SpA i Adriatica di Navigazione SpA (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: początkowo G. Roberti, A. Franchi i G. Belletti, następnie G. Roberti i G. Belletti, adwokaci)

Strona skarżąca w sprawie T-292/04: Caremar SpA (Neapol); Toremar SpA (Livorno, Włochy); Siremar SpA (Palermo, Włochy); i Saremar SpA (Cagliari, Włochy) (przedstawiciele: początkowo G. Roberti, A. Franchi i G. Bellitti, następnie G. Roberti i G. Bellitti, adwokaci)

Strona skarżąca w sprawie T-504/04: Navigazione Libera del Golfo SpA (Neapol) (przedstawiciele: S. Ravenna i A. Abate, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Caremar SpA (przedstawiciele: początkowo G. Roberti, A. Franchi i G. Bellitti, następnie G. Roberti i G. Bellitti, adwokaci); i Republika Włoska (przedstawiciel: M. Fiorilli, pełnomocnik)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności w części decyzji 2005/163/WE Komisji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy spółkom morskim Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar i Toremar (Gruppo Tirrenia) (Dz.U. 2005, L 53, s. 29)

Sentencja

1) W sprawach T-265/04 i T-292/04, decyzja 2005/163/WE Komisji z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa

udzielonej przez Włochy spółkom morskim Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar i Toremar (Gruppo Tirrenia), zostaje uchylona.

- 2) W sprawie T-504/04, skarga stała się bezprzedmiotowa.
- 3) W sprawie T-265/04 Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty postępowania poniesione przez Tirrenia di Navigazione SpA.
- 4) W sprawie T-292/04 Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty postępowania poniesione przez Caremar SpA, Siremar SpA, Saremar SpA i Toremar SpA.
- 5) W sprawie T-504/04 Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty postępowania poniesione przez Navigazione Libera del Golfo SpA.
- 6) W sprawie T-504/04 Republika Włoska i Caremar pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 25.9.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2009 r. – Aker Warnow Werft i Kvaerner przeciwko Komisji

(Sprawa T-68/05) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa – Przemysł stoczniowy – Dawna Niemiecka Republika Demokratyczna – Pomoc wypłacona w celu pokrycia strat związanych z umowami na budowę okrętów – Pomoc na rzecz wspierania konkurencji – Brak wypłaty nadwyżki pomocy)

(2009/C 90/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aker Warnow Werft GmbH (Rostock, Niemcy) i Kvaerner ASA (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: początkowo adwokat M. Schütte, B. Immenkamp, solicitor następnie M. Schütte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Kreuzschitz i L. Flynn, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/374/WE z dnia 20 października 2004 r. w sprawie środków pomocy państwa wprowadzonych przez Niemcy na rzecz spółki Kvaerner Warnow Werft (Dz.U. 2005, L 120, s. 21).

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2005/374/WE z dnia 20 października 2004 r. w sprawie środków pomocy państwa wprowadzonych przez Niemcy na rzecz spółki Kvaerner Warnow Werft.
- 2) Komisja pokrywa swe własne koszty, jak i koszty poniesione przez Aker Warnow Werft GmbH i Kvaerner ASA.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2005

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 marca 2009 r. – Borax Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-121/05) (¹)

(Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty i zapisy dźwiękowe – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej – Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji)

(2009/C 90/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Borax Europe Ltd (Guildford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vandermeersch i K. Nordlander, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i I. Chatzigiannis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Komisji z dnia 17 stycznia 2005 r. odmawiającej dostępu do pewnych dokumentów i zapisów dźwiękowych sporządzonych w ramach trzydziestego dostosowania dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 1967, 196, s. 1) do postępu technicznego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji sekretarza generalnego Komisji z dnia 17 stycznia 2005 r. odmawiającej dostępu do pewnych dokumentów i zapisów dźwiękowych sporządzonych w ramach trzydziestego dostosowania do postępu technicznego dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych.

- 2) Kosztami postępowania zostaje obciążona Komisja.

(¹) Dz.U. C 143 z 11.6.2005

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 marca 2009 r. – Borax Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-166/05) (¹)

(Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty i zapisy dźwiękowe – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej – Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji)

(2009/C 90/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Borax Europe Ltd (Guildford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vandermeersch i K. Nordlander, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i I. Chatzigiannis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Komisji z dnia 21 lutego 2005 r. odmawiającej dostępu do pewnych dokumentów i zapisów dźwiękowych sporządzonych w ramach trzydziestego dostosowania dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 1967, 196, s. 1) do postępu technicznego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji sekretarza generalnego Komisji z dnia 21 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona odmowy udostępnienia Borax Europe Ltd zapisów z posiedzenia, które odbyło się w dniach 5 i 6 października 2004 r., dwóch projektów streszczenia sprawozdań z tego posiedzenia, trzynastu komentarzy ekspertów, dwóch komentarzy przedstawicieli przemysłu i dokumentu przedstawionego przez sprawozdawcę duńskiego.
- 2) Kosztami postępowania zostaje obciążona Komisja.

(¹) Dz.U. C 155 z 25.6.2005

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. –
Włochy przeciwko Komisji**

(Sprawa T-424/05) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa – System pomocy wprowadzony przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe specjalizujących się w inwestowaniu w akcje spółek o małej lub średniej kapitalizacji – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem – Obowiązek uzasadnienia – Selektywny charakter środka – Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócenie konkurencji – Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE)

(2009/C 90/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/638/WE z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej programu pomocy państwa wdrożonego przez Włochy na rzecz niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, wyspecjalizowanych w inwestycjach w przedsiębiorstwa o małej i średniej kapitalizacji notowane na rynkach regulowanych (Dz.U. 2006, L 268, s. 1)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoch zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 28.1.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. –
Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset
Management przeciwko Komisji**

(Sprawa T-445/05) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa – System pomocy wprowadzony przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe specjalizujących się w inwestowaniu w akcje spółek o małej lub średniej kapitalizacji – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem – Skarga o stwierdzenie nieważności – Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie – Dopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Selektywny charakter środka – Obowiązek odzyskania)

(2009/C 90/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione italiana del risparmio gestito (Rzym, Włochy) i Fineco Asset Management SpA (Rzym) (przedstawiciele: G. Escalar, G. Cipolla i V. Giordano, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Righini, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/638/WE z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej programu pomocy państwa wdrożonego przez Włochy na rzecz niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, wyspecjalizowanych w inwestycjach w przedsiębiorstwa o małej i średniej kapitalizacji notowane na rynkach regulowanych (Dz.U. 2006, L 268, s. 1).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżące zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2009 r. –
Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP przeciwko Radzie**

(Sprawa T-249/06) ⁽¹⁾

(Dumping – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy – Obliczanie wartości normalnej – Współpraca przemysłu wspólnotowego – Dostosowanie – Funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji – Jeden podmiot gospodarczy – Oczywisty błąd w ocenie – Oferta zobowiązania cenowego – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia)

(2009/C 90/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT (Nikopol, Ukraina); oraz Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT (Dniepropietrowsk, Ukraina) (przedstawiciele: początkowo H.-G. Kamann i P. Vander Schueren, następnie P. Vander Schueren, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa, adwokata)

Interwient po stronie pozwanej: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo H. van Vliet et T. Scharf, następnie H. van Vliet i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylającego rozporządzenia (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończącego przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończącego przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. L 175, s. 4).

Sentencja

1) Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylającego

rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończącego przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończącego przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy jest nieważny w zakresie, w jakim cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) przekracza cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco SA.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Rada pokrywa własne koszty oraz jedną czwartą kosztów poniesionych przez skarżące. Komisja pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. –
Professional Tennis Registry przeciwko OHIM – Registro
Profesional de Tennis (PTR PROFESSIONAL TENNIS
REGISTRY)**

(Sprawa T-168/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PTR PROFESSIONAL TENNIS REGISTRY – Wcześniejszy graficzny krajowy i wspólnotowy znak towarowy RPT Registro Profesional de Tennis, S.L i wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy RPT European Registry of Professional Tennis – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2009/C 90/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Professional Tennis Registry, Inc. (Hilton Head Island, Karolina Południowa, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Vanhegan i B. Brandreth, barristers)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Registro Profesional de Tennis, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Zarobe)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lutego 2007 r., ze sprostowaniem (sprawa R 1050/2005-1), dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Registro Profesional de Tennis, SL a Professional Tennis Registry, Inc.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 28 lutego 2007 r., ze sprostowaniem (sprawa R 1050/2005-1).
- 2) OHIM pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez Professional Tennis Registry, Inc.
- 3) Registro Profesional de Tennis, SL pokrywa koszty własne.

(¹) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2009 r. – Piccoli przeciwko OHIM (Kształt muszli)

(Sprawa T-8/08) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy – Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego – Kształt muszli – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 – Brak uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94)

(2009/C 90/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: G.M. Piccoli Srl (Alzano Lombardo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Giudici i S. Caselli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2007 r. (sprawa R 530/2007-1) dotycząca zgłoszenia

trójwymiarowego oznaczenia w kształcie muszli jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) G.M. Piccoli Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 lutego 2009 r. – IMS przeciwko Komisji

(Sprawa T-346/06) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Dyrektywa 98/37/WE – Maszyny opatrzone oznakowaniem CE – Zagrożenie dla bezpieczeństwa osób – Krajowy środek ustanawiający zakaz – Opinia Komisji uznająca środek za uzasadniony – Skarga o stwierdzenie nieważności – Cofnięcie zaskarżonego aktu – Umorzenie postępowania – Skarga o odszkodowanie – Art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu – Niedopuszczalność)

(2009/C 90/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Industria Masetto Schio Srl (IMS) (Schio, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Colonna i T. Romolotti)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (Przedstawiciel: G. de Bergues, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności opinii Komisji C(2006) 3914 z dnia 6 września 2006 r. dotyczącej wprowadzonego przez władze francuskie środka ustanawiającego zakaz w odniesieniu do niektórych pras mechanicznych marki IMS oraz wniosek w przedmiocie naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w następstwie wydania zaskarżonej opinii.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w sprawie wniosku o stwierdzenie nieważności zostaje umorzone.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

3) Komisja ponosi koszty postępowania w sprawie środków tymczasowych. Pozostałe koszty Komisja i Industria Masetto Schio Srl (IMS) pokrywają po połowie.

4) Republika Francuska ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 stycznia 2009 r. Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-306/08 P) (¹)

(Odwołanie – Służba publiczna – Emerytury i renty – Renta rodzinna – Wypłata do wysokości 50 % z uwagi na drugiego małżonka pozostalego przy życiu – Akt niekorzystny – Zażalenie złożone po terminie)

(2009/C 90/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kurt-Wolfgang Braun-Neumann (Lohr-sur-le-Main, Niemcy) (przedstawiciel: P. Ames, adwokat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: K. Zejdová i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 23 maja 2008 r. w sprawie F-79/07 Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi, dotychczas niepublikowane w Zbiorze, mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Każda ze stron ponosi koszty własne, które powstały w ramach postępowania w tej instancji.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2009 r. – Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-46/09)

(2009/C 90/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: V. Kontolaimos, I. Chalkias i S. Charitaki, doradcy państwa ds. prawnych i S. Papaioannou, pełnomocnik państwa ds. prawnych)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności lub zmiana spornej decyzji zgodnie z żądaniami wyszczególnionymi w skardze;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga w niniejszej sprawie jest skierowana przeciwko decyzji Komisji C(2008) 7820 wersja ostateczna, z dnia 8 grudnia 2008 r., wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) (notyfikowana skarżącej jako dokument SG-Greffé (2008) D 207864/09-12-2008).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwanaście zarzutów nieważności decyzji.

Odnosząc się do sektora owoców cytrusowych i w ramach pierwszego zarzutu nieważności decyzji, skarżąca podnosi ustosunkowując się do zaproponowanej kwoty korekty, że Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała własne dokumenty AGRI VI 5330/97, AGRI 61495/2002/REV I et AGRI /60637/2006 (obliczenie konsekwencji finansowych w trakcie zamknięcia rachunków EFOGR – wytyczne – powtarzające się braki – powtarzalność), ponieważ nie miał miejsca ani brak kluczowych kontroli, ani powtarzające się braki w ramach systemu wsparcia w sektorze owoców cytrusowych. W ramach w ramach zarzutu drugiego natomiast skarżąca twierdzi, że Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych stosując niewspółmierną korektę finansową, ponieważ zostały przeprowadzone kontrole administracyjne i rachunkowe a płatność w gotówce dotyczyła jednego przypadku.

W sektorze bawełny, w ramach zarzutu trzeciego nieważności decyzji skarżąca powołuje pięć argumentów bardziej szczegółowych: a) korekta miała jej zdaniem charakter arbitralny i niewspółmierny ponieważ nie uwzględniła poprawy systemu i spóźnionej zmiany w ramach systemu wsparcia w sektorze bawełny w 2001 r., b) korekta winna była mieć różną wartość każdego roku, biorąc pod uwagę fakt, że sytuacja systemu kontroli była zmienna w trakcie dwóch okresów, c) została zapewniona zgodność systemu wsparcia ze zintegrowanym systemem zarządzania i kontroli (IACS), d) przeprowadzono terminową kontrolę działań o charakterze środowiskowym, e) dokonano skutecznych terminowych kontroli obszarowych na miejscu (5 %).

W zakresie premii na produkcję wołowiny i w ramach czwartego zarzutu nieważności decyzji skarżąca twierdzi, że sporna decyzja jest wadliwa, ponieważ została wydana po upływie rozsądnego terminu, w którym procedura zamknięcia rachunków powinna zostać zakończona, oraz że powinna zostać stwierdzona jej nieważność z uwagi na fakt, że została wydana przez instytucję, która ranione temporis nie miała w tym zakresie uprawnień, a także że została ona wydana w wyniku nadużycia prawa przez Komisję, oraz że narusza ona pewność prawa, którą cieszą się państwa członkowskie.

W ramach zarzutu piątego Republika Grecka podnosi, że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji, ponieważ w celu zastosowania korekty finansowej cofa się do okresu przypadającego przed wystosowaniem wspólnego pisma pojednawczego lub ewentualnie ostatniego pisma formułującego uwagi.

W ramach zarzutu szóstego w szczególności w zakresie uzasadnienia zastosowania korekty Republika Grecka twierdzi, że błędnie zinterpretowano i zastosowano art. 7 rozporządzenia WE nr 1258/1999⁽¹⁾ oraz wytyczne, błędnie oceniono okoliczności faktyczne i dowody oraz tytułem zarzutu ewentualnego powołuje się na błąd co do okoliczności faktycznych oraz brak uzasadnienia.

W zakresie wsparcia w sektorze oliwy z oliwek i w ramach zarzutu siódmego nieważności decyzji skarżąca twierdzi, że sporna decyzja jest wadliwa ponieważ została ona wydana po upływie rozsądnego terminu, w którym procedura zamknięcia rachunków powinna zostać zakończona że powinna zostać stwierdzona jej nieważność z uwagi na fakt że została wydana przez instytucję, która ranione temporis nie miała w tym zakresie uprawnień, oraz że została ona wydana w wyniku nadużycia prawa przez Komisję, oraz że narusza ona pewność prawa, którą cieszą się państwa członkowskie.

W ramach zarzutu ósmego skarżąca podnosi, tytułem zarzutu ewentualnego, że sporna decyzja w celu zastosowania korekty cofa się do okresu przypadającego przed wystosowaniem wspólnego pisma pojednawczego lub ewentualnie ostatniego pisma formułującego uwagi.

W zarzucie dziewiątym nieważności decyzji, w szczególności, co się tyczy uzasadnienia zastosowania korekty, skarżąca podnosi, że sporna decyzja jest nieważna, ponieważ błędnie

interpretuje rozporządzenie (WE) nr 1258/1999 oraz rozporządzenie (WE) nr 1663/95⁽²⁾, oraz wytyczne VI/5330/97 i AGRI/61495/2002 oraz przepisy szczególne dotyczące spornego systemu z rozporządzenia (EWG) nr 2261/84⁽³⁾ (art. 16), rozporządzenie (WE) nr 2366/98⁽⁴⁾ (art. 27 i 28), rozporządzenie (WE) nr 1638/98⁽⁵⁾ (art. 2 i 2a), obciąża ją błąd co do okoliczności faktycznych, błędna ocena okoliczności faktycznych, brak uzasadnienia i naruszenie zasady proporcjonalności.

Wreszcie odnosząc się do przekroczenia korekt finansowych limitów-płatności po terminie w ramach zarzutu dziesiątego, skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność spornej decyzji w części dotyczącej dochodzenia FA/2005/70, z powodu naruszenia przepisów proceduralnych w zakresie zamknięcia rachunków i rozporządzenia (WE) nr 817/2004⁽⁶⁾ z powodu braku uzasadnienia i naruszenia zasady proporcjonalności.

W zarzucie jedenastym skarżąca dowodzi, że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji również ze względu na treść rozdziału poświęconego dochodzeniu w sprawach księgowych FA/2006/108 z powodu naruszenia przepisów proceduralnych w zakresie zamknięcia rachunków, błędnego stosowania rozporządzenia (WE) nr 296/96⁽⁷⁾, błędnej oceny okoliczności faktycznych, braku uzasadnienia i naruszenia zasady proporcjonalności. W ramach dwunastego zarzutu nieważności decyzji, skarżąca kwestionuje natomiast rozdział spornej decyzji dotyczący dochodzenia FA/2006/137, który nie formułuje dostatecznego uzasadnienia.

- (1) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103)
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, s. 6).
- (3) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2261/84 z dnia 17 lipca 1984 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy na produkcję oliwy z oliwek oraz organizacjom producentów (Dz.U. L 208, s. 3).
- (4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2366/98 z dnia 30 października 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania systemu pomocy produkcyjnej w odniesieniu do oliwy z oliwek w latach gospodarczych 1998/1999, 1999/2000 i 2000/2001 (Dz.U. L 293, s. 50).
- (5) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 210, s. 32).
- (6) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 817/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 15, s. 31).
- (7) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2776/88 (Dz.U. L 39, s. 5).

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2009 r. – Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji**(Sprawa T-49/09)**

(2009/C 90/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i P. Katsimani, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu oferty skarżącej złożonej w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w przetargu nieograniczonym REGIO-A4-2008-01 na „Utrzymanie i rozwój systemu informatycznego dla Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej” ⁽¹⁾ przekazanej do wiadomości skarżącej pismem z dnia 21 listopada 2008 r. oraz wszystkich późniejszych powiązanych z nią decyzji, w tym decyzji o udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu wykonawcy;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej odszkodowania w kwocie 4 520 845,05 EUR tytułem wyrównania szkód poniesionych przez skarżącą w związku z uczestnictwem w tym postępowaniu przetargowym;
- obciążenie Komisji kosztami obsługi prawnej i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą skargą, także w przypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wydanej przez pozwaną decyzji o odrzuceniu oferty złożonej w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w przetargu nieograniczonym REGIO-A4-2008-01 na „Utrzymanie i rozwój systemu informatycznego dla Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej” oraz udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu wykonawcy. Skarżąca wnosi nadto o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za szkody, które poniosła – jak twierdzi – w związku z postępowaniem przetargowym.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze twierdzi ona, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, wprowadzając a posteriori nieznane oferentom kryteria oraz posługując się dyskryminującą metodą oceny.

Po drugie skarżąca podnosi, że komisja przetargowa nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia swej decyzji.

Po trzecie skarżąca utrzymuje, iż Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne poprzez powołanie dodatkowej komisji przetargowej.

Po czwarte skarżąca twierdzi, iż pozwana oparła swą ocenę oferty złożonej przez skarżącą na bezpodstawnych wnioskach i założeniach, popełniając tym samym poważne i oczywiste błędy w ocenie oraz dopuszczając się nadużycia władzy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008/S 117-155067

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2009 r. – Ifemy's przeciwko OHIM – Dada & Co Kids (Dada & Co. kids)**(Sprawa T-50/09)**

(2009/C 90/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ifemy's Holding GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H.G. Augustinowski)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Dada & Co Kids Srl (Prato, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie R 911/2008-4; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Dada & Co Kids Srl

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Dada & Co. kids” dla towarów z klasy 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 30 114 449 „DADA” dla towarów należących do klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie zasad równego traktowania, uczciwej konkurencji i państwa prawnego wynikających z art. 2 WE i 3 WE, a także art. 43 i art. 80 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 40/94 oraz zasady 50 ust. 2 i zasady 80 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽¹⁾ ze względu na nieuchylenie przez Izbę Odwoławczą decyzji Wydziału Sprzeciwów, w której błędnie oznaczono zgłaszającego, i ponadto błędne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów skarżąca miała pełną możliwość przedstawienia stosownych dowodów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1)

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Dieter Christian

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BEST FARM-” dla towarów z klas 29, 30, 31 i 32 (zgłoszenie nr 3 089 281)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca pod wcześniejszą firmą KORD Beteiligungsgesellschaft mbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Niemiecki słowny znak towarowy „BESTFORM” dla towarów i usług z klas 1, 29, 30, 32, 33 i 42 (nr 30 056 334)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, a przynajmniej prawdopodobieństwo skojarzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. – Cafea przeciwko OHIM – Christian (BEST FARM)

(Sprawa T-53/09)

(2009/C 90/47)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cafea GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci C. Schumann i M. Hartmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Dieter Christian (Frankfurt, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie R 420/2008-1;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania;
- obciążenie zgłaszającego kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego przed Urzędem Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. – XXXLutz Marken przeciwko OHIM – Natura Selection (Linea Natura Natur hat immer Stil)

(Sprawa T-54/09)

(2009/C 90/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: XXXLutz Marken GmbH (Wels, Austria) (przedstawiciel: adwokat H. Pannen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Natura Selection SL (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie R 1787/2007-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „LineaNatura Natur hat immer Stil” dla towarów i usług z klas 8, 14, 16, 20, 21, 24, 25 i 27 (zgłoszenie nr 4 626 693)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Natura Selection SL

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy „natura selection” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 016 384) dla towarów i usług z klas 3, 14, 16, 20, 25, 35, 38, 39 i 42 oraz inne wspólnotowe i hiszpańskie znaki towarowe zawierające słowo „natura”, zarejestrowane dla towarów i usług z klas 3, 14, 16, 20, 21, 24, 25, 27, 28, 35, 39 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2009 r. – Saint-Gobain Glass France i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-56/09)

(2009/C 90/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Saint-Gobain Glass France SA (Courbevoie, Francja), Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG (Akwizgran, Niemcy), Saint-Gobain Sekurit France SAS (Thourrotte, Francja) (przedstawiciele: B. van de Walle de Ghelcke, B. Meyring, M. Guillaumond i E. Venot, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej ⁽¹⁾

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C(2008) 6815 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe, w wersji zmienionej w drodze decyzji C(2009) 863 wersja

ostateczna z dnia 11 lutego 2009 r., doręczonej skarżącym w dniach 13 i 16 lutego 2009 r., jak również uzasadnienia leżącego u podstaw sentencji, w zakresie w jakim zmieniona wersja tej decyzji adresowana jest do skarżących bądź alternatywnie – art. 2 tej decyzji;

- ewentualnie, obniżenie, do odpowiedniej kwoty, grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 decyzji, w wersji zmienionej w drodze decyzji C(2009) 863 wersja ostateczna z dnia 11 lutego 2009 r., doręczonej skarżącym w dniach 13 i 16 lutego 2009 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2008) 6815 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe, w której Komisji stwierdziła, że określone przedsiębiorstwa, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, rozdzielając między siebie umowy w sprawie dostawy szyb samochodowych i koordynując prowadzoną przez nie politykę cen i strategię zaopatrzenia na europejskim rynku szkła samochodowego.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów opartych na:

- naruszeniu prawa do niezależnego i bezstronnego sądu oraz prawa do poszanowania domniemania niewinności, gdyż grzywna została nałożona przez organ administracyjny dysponujący zarówno uprawnieniami dochodzeniowymi, jak i uprawnieniami do karania, jak również na niezgodności z prawem rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾, jako że nie przewiduje ono tego rodzaju prawa do niezależnego i bezstronnego sądu;
- naruszeniu prawa skarżących do bycia wysłuchanym, gdyż Komisja nie poddała postępowaniu kontrydiktoryjnemu sposobu obliczenia grzywny na podstawie wytycznych w sprawie grzywien z 2006 r. ⁽³⁾;
- naruszeniu art. 253 WE, jako że zaskarżona decyzja nie jest uzasadniona w sposób wymagany prawem, gdyż Komisja nie wyjaśniła konkretnie, na podstawie jakiej sprzedaży obliczony został obrót pozostający w związku z naruszeniem;
- naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady indywidualnego charakteru kar oraz na nadużyciu władzy, jako że pułap wynoszący 10 % powinien być zostać zastosowany wyłącznie do obrotu skarżących, z wyłączeniem obrotu Compagnie de Saint-Gobain;
- naruszeniu zasady niedziałania kar wstecz, gdyż ich zdaniem Komisja zastosowała ze skutkiem wstecznym wytyczne w sprawie grzywien z 2006 r., opierając zaskarżoną decyzję na tych wytycznych mimo to, że zostały one wydane po zakończeniu naruszenia, co doprowadziło do istotnego i nieprzewidywalnego podwyższenia poziomu grzywien;

- naruszeniu zasady proporcjonalności poprzez nałożenie nadmiernej, nieproporcjonalnej i niedającej się uzasadnić odstrasającym skutkiem grzywny;
- naruszeniu art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i na braku uzasadnienia, jako że Komisja nie miała prawa oprzeć się na dwóch przypadkach powrotu do naruszenia uznanych za istotne w zaskarżonej decyzji, ponieważ żadna z tych dwóch decyzji nie była adresowana do skarżących;
- na naruszeniu prawa i na błędzie w ocenie przy zastosowaniu art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jako że przy obliczaniu grzywny Komisja nie uwzględniła tego, że skarżące nie podważyły występowania zarzucanych im okoliczności faktycznych.

-
- (¹) W wersji zmienionej po wniesieniu skargi z powodu sprostowania przez Komisję zaskarżonej decyzji.
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).
- (³) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Soliver przeciwko Komisji

(Sprawa T-68/09)

(2009/C 90/50)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Soliver NV (Roeselare, Belgia) (przedstawiciele: Rechtsanwältte H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe w części, w jakiej stwierdzono w nim, że skarżąca uczestniczyła we wskazanym tam naruszeniu od dnia 19 listopada 2001 r. do dnia 11 marca 2003 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samo-

chodowe w części, w jakiej nałożono w nim na skarżącą grzywnę w wysokości 4 396 000 EUR;

- ewentualnie, istotne obniżenie grzywny wymierzonej skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca powołuje się w swojej skardze po pierwsze na naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, na naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz na oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego. W zaskarżonej decyzji Komisja niesłusznie wyszła z założenia, że skarżąca uczestniczyła od dnia 19 listopada 2001 r. do dnia 11 marca 2003 r. w naruszeniu stwierdzonym w art. 1 zaskarżonej decyzji.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że ustalenie obrotu dokonane przez Komisję nie zostało uzasadnione, jest niezgodne z wytycznymi, nie daje skarżącej prawdziwej możliwości obrony, narusza domniemanie niewinności i narusza zasadę równego traktowania.

Po trzecie, skarżąca powołuje się na naruszenie zasady równego traktowania, zasady proporcjonalności, wytycznych oraz obowiązku uzasadnienia. Jej zdaniem przy obliczaniu podstawowej kwoty grzywny skarżącej Komisja zastosowała nadmiernie wysoki procent obrotu.

Po czwarte, skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania oraz oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, ponieważ Komisja pomnożyła obroty skarżącej przez liczbę lat, w ciągu których miała ona uczestniczyć w naruszeniu stwierdzonym w art. 1 decyzji.

Po piąte, zdaniem skarżącej naruszona została zasada niedziałania prawa wstecz. Komisja zastosowała bowiem wytyczne z 2006 r. (¹) do domniemanego naruszenia, które zostało zakończone jeszcze przed wydaniem tych wytycznych.

Po szóste, skarżąca podnosi naruszenie zasady równego traktowania i zasady proporcjonalności oraz oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, ponieważ Komisja podwyższyła podstawową kwotę grzywny wymierzonej skarżącej o dodatkową kwotę w wysokości 16 % jej obrotów.

Po siódme, zdaniem skarżącej art. 81 WE i wytyczne zostały naruszone z tego powodu, że przy obliczaniu grzywny wymierzonej skarżącej Komisja nie uwzględniła na jej korzyść wielu okoliczności łagodzących.

(¹) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. – Provincie Groningen i Provincie Drenthe przeciwko Komisji**(Sprawa T-69/09)**

(2009/C 90/51)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Provincie Groningen (Groningen, Niderlandy) i Provincie Drenthe (Assen, Niderlandy) (przedstawiciele: Rechts-advolte C. Dekker i E. Belhadj)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą o:

— stwierdzenie nieważności w części art. 2 decyzji Komisji C (2008) 8355 z dnia 11 grudnia 2008 r. o obniżeniu pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, która została przyznana w ramach jednolitego dokumentu programowego regionowi Groningen-Drenthe objętemu celem 2 – nr 97.07.13.003 – zgodnie z decyzją Komisji C (1997) 1362 z dnia 26 maja 1997 r., w zakresie w jakim pierwsza z tych decyzji odnosi się do dokonanej 2 % korekty ryczałtowej w wysokości 1 139 346,24 EUR i wydatków w łącznej wysokości 8 441 804 NLG, które zostały uznane za niekwalifikujące się do objęcia pomocą w formie subsydium, jak również w zakresie w jakim odnosi się ona do korekty ekstrapolacyjnej w wysokości 5,76 % oraz korekty w wysokości 1 160 456 NLG w związku z nieprzeprowadzeniem przetargu w celu udzielenia zamówień, których wartość leży poniżej progów określonych w dyrektywach dotyczących postępowań przetargowych;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżące powołują się po pierwsze na naruszenie art. 24 rozporządzenia nr 4253/88⁽¹⁾, ponieważ Komisja dokonała korekty ekstrapolacyjnej w wysokości 5,76 % z tytułu stwierdzonych nieprawidłowości oraz korekty ryczałtowej w wysokości 2 % z tytułu nieprzestrzegania szczególnych przepisów odnoszących się do projektu i programu, choć korekty te nie mogą zostać oparte na wskazanym artykule.

Po drugie, skarżące zarzucają Komisji naruszenie art. 28 EG i 49 WE, ponieważ zignorowała ona to, że zamówienia, których wartość leży poniżej progów określonych w dyrektywach 93/97/EWG⁽²⁾, 93/38/EWG⁽³⁾ i 92/50/EWG⁽⁴⁾ w sprawie zamówień publicznych, mogą zostać udzielone zgodnie z przepisami o swobodnym przepływie towarów i usług jedynie wtedy, gdy występuje aspekt transgraniczny.

Po trzecie, zdaniem skarżących doszło do naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż

Komisja stwierdziła, że zamówienia, których wartość leży poniżej progów określonych w dyrektywach w sprawie zamówień publicznych, mogą zostać udzielone jedynie zgodnie z przepisami o swobodnym przepływie towarów i usług, choć nie było to jasne w czasie wykonywania jednolitego dokumentu programowego odnoszącego się do regionu Groningen-Drenthe objętego celem 2.

Po czwarte, skarżące powołują się na naruszenie traktatu WE, w szczególności art. 211 WE, gdyż Komisja dokonała ryczałtowego obniżenia o 2 % z powodu zarzucanego nieprzestrzegania krajowych przepisów odnoszących się do projektu, choć nie była do tego uprawniona.

Po piąte, skarżące utrzymują, że naruszone zostały rozporządzenia nr 4253/88 i 2064/97⁽⁵⁾, gdyż – wbrew opinii Komisji – spełniły ciążące na nich zobowiązania w odniesieniu do systemu zarządzania i kontroli.

Po szóste, skarżące zarzucają Komisji naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż wzbudziła ona u nich uzasadnione oczekiwanie, że istniejący system zarządzania i kontroli oraz inne rodzaje nadzoru są wystarczające do wykonania ciążących na nich zobowiązań.

Po siódme, skarżące utrzymują, że naruszone zostało rozporządzenie nr 4253/88, ponieważ Komisja niesłusznie stoi na stanowisku, że projekt „Noord-Zuidroute” nie został zakończony w terminie i że w systemie zarządzania i kontroli występują błędy, w związku z czym dokonana została korekta ryczałtowa w wysokości 2 %.

Po ósme, zdaniem skarżących doszło do naruszenia dyrektywy 93/36/EWG⁽⁶⁾, ponieważ Komisja niesłusznie stoi na stanowisku, że w ramach projektu „Waterfabriek Noorder Dierenpark Emmen” zawarte zostały umowy w sprawie dostawy membran i systemu kontroli procesu, zaś przewidziane w nich zamówienia wbrew przepisom dyrektywy 93/36/EWG zostały podobno udzielone bez zachowania jakiegokolwiek konkurencji, podczas gdy dyrektywa 93/36/EWG faktycznie zezwala na to w danym przypadku.

Po dziewiąte, skarżące utrzymują, że naruszone zostały dyrektywy 92/50/EWG i 93/36/EWG, ponieważ Komisja niesłusznie stoi na stanowisku, że w ramach projektu „Waterfabriek Noorder Dierenpark Emmen” zawarta została umowa w sprawie zarządzania projektem i ramowego zarządzania, zaś przewidziane w niej zamówienie wbrew przepisom dyrektywy 92/50/EWG zostało podobno udzielone bez zachowania jakiegokolwiek konkurencji, choć umowa ta stanowi część wykonania obiektu budowlanego w rozumieniu dyrektywy 93/37/EWG i musi zatem być przedmiotem odrębnego przetargu.

Po dziesiąte, zdaniem skarżących doszło do naruszenia dyrektywy 93/38/EWG, ponieważ Komisja niesłusznie stoi na stanowisku, że w ramach projektu „Centraal Station Groningen” wbrew przepisom dyrektywy 93/38/EWG udzielone zostało zamówienie na podstawie umowy w sprawie najmu pomieszczeń do tymczasowego zakwaterowania, choć realizację tego tymczasowego zakwaterowania należy traktować jako „obiekt budowlany” w rozumieniu dyrektywy 93/38/EWG.

Po jedenaste, skarżące utrzymują, że naruszone zostało rozporządzenie nr 4253/88, ponieważ Komisja niesłusznie stoi na stanowisku, że subsydiowanie centrum technologicznego „Noord-Niederland” jest niezgodne z jednolitym dokumentem programowym.

Wreszcie skarżące podnoszą naruszenie traktatu WE i rozporządzenia nr 4253/88, ponieważ przy ustalaniu łącznej, wyrażonej procentowo kwoty błędu Komisja niesłusznie uwzględniła ustalenia odnoszące się do „Verbouwplan Martinihal Groningen”.

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).
- (²) Dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199, s. 54).
- (³) Dyrektywa Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 199, s. 84).
- (⁴) Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1).
- (⁵) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2064/97 z dnia 15 października 1997 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 w odniesieniu do kontroli finansowej sprawowanej przez państwa członkowskie w przypadku operacji współfinansowanych z funduszy strukturalnych (Dz.U. L 290, s. 1).
- (⁶) Dyrektywa Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy (Dz.U. L 199, s. 1).

w zakresie, w jakim pierwsza z wymienionych decyzji odnosi się do dokonanej korektury ryczałtowej w wysokości 1 139 346,24 EUR i określa kwotę wydatków niekwalifikujących się do dofinansowania łącznie jako 8 441 804 NLG;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Niderlandy podnoszą w pierwszej kolejności naruszenie zasady pewności prawa, ponieważ zobowiązania zostały nałożone na państwo członkowskie w oparciu o orzecznictwo Trybunału, mimo iż orzecznictwo to zostało wydane dopiero po tym, jak zobowiązania te zostały na państwo członkowskie nałożone, a w chwili tej odnośne zobowiązania nie były dla państwa członkowskiego jasne, określone ani możliwe do przewidzenia.

Pomocniczo Niderlandy podnoszą naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ nie zostało bliżej uzasadnione, na czym polega transgraniczny interes w realizacji przedmiotowego projektu, na który zamówienie zostało udzielone bezpośrednio i którego wartość była niższa aniżeli wartość graniczna określona w dyrektywie o udzielaniu zamówień publicznych.

W końcu Niderlandy podnoszą również naruszenie art. 211 WE, ponieważ Komisja dokonała obniżenia udziału o 2 % w związku z rzekomym nieprzestrzeganiem przepisów prawa krajowego regulujących realizację projektu, mimo iż jest do tego uprawniona jedynie w związku z nieprzestrzeganiem przepisów prawa wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-70/09)

(2009/C 90/52)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności w części art. 2 decyzji Komisji C (2008) 8355 z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie obniżenia udziału Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, przyznanego w ramach jednolitego dokumentu planowania programów dla objętego celem nr 2 regionu Groningen-Drenthe – nr 97.07.13.003 – stosownie do decyzji Komisji C (1997) 1362 z dnia 26 maja 1997 r.,

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2009 r. – hofherr kommunikation przeciwko OHIM (NATURE WATCH)

(Sprawa T-77/09)

(2009/C 90/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: hofherr kommunikation GmbH (Innsbruck, Austria) (przedstawiciel: adwokat S. Warbek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie R 1410/2008-1 oraz dopuszczenie do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „NATURE WATCH” dla towarów i usług należących do klas 9, 39, 41 i 43 – międzynarodowa rejestracja nr WOO 957 541

Decyzja eksperta: Odmowa rejestracji zgłoszonego znaku jako wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 40/94, w zakresie w jakim Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że zgłoszony znak towarowy jest opisowy i że nie ma charakteru odróżniającego.

21 stycznia 2006 r. przeniesienia na skarżącego praw do tego znaku towarowego;

— ewentualnie przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej OHIM do dalszego postępowania zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez Sąd

— obciążenie OHIM i Reformed Spirits Company Holdings Ltd., w zakresie w jakim bierze ona udział w tym postępowaniu w charakterze interwenienta, kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy, będący przedmiotem wniosku o unieważnienie rejestracji przeniesienia praw do tego znaku: Słowny znak towarowy „CRAIC” dla towarów należących do klas for 25, 32 i 33.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Reformed Spirits Company Holdings Ltd

Strona wnosząca o unieważnienie rejestracji przeniesienia praw do znaku: Skarżący

Decyzja eksperta: Odmowa uchylenia decyzji w sprawie rejestracji przeniesienia praw do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

Po pierwsze naruszenie art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady 40/94 w zakresie w jakim Izba Odwoławcza nie uwzględniła i nie zastosowała ustawodawstwa krajowego państw członkowskich (w tym przypadku prawa Zjednoczonego Królestwa) wydając decyzję w sprawie przeniesienia praw do wspólnotowego znaku towarowego.

Po drugie naruszenie zasady 31 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 (!) w zakresie w jakim Izba Odwoławcza nie uwzględniła ważności i skutków dostarczonych jej dokumentów w przypadku gdyby skutki prawne tych dokumentów miały być później kwestionowane.

Po trzecie naruszenie art. 77 lit. a) rozporządzenia Rady 40/94 w zakresie w jakim Izba Odwoławcza nie uwzględniła wcześniejszych decyzji OHIM w świetle dostarczonych jej później faktów i dowodów.

Po czwarte naruszenie art. 23 rozporządzenia Rady 40/94 w zakresie w jakim Izba Odwoławcza niesłusznie oddaliła wniosek skarżącej o rejestrację przeniesienia praw do wspólnotowego znaku towarowego nr 2 245 306.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. – Chalk przeciwko OHIM – Reformed Spirits Company Holdings (CRAIC)

(Sprawa T-83/09)

(2009/C 90/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: David Chalk (Canterbury, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. Balme, W. James i M. Gilbert, solicitors i S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Reformed Spirits Company Holdings Ltd (St Helier, Jersey)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie R 1888/2007-2;

— usunięcie Reformed Spirits Company Holdings Ltd z rejestru OHIM i wyrażenie zgody na wpisanie skarżącego jako właściciela wspólnotowego znaku towarowego nr 2 245 306 na podstawie dokonanej przez Arthur Crack Limited w dniu

Wreszcie Izba Odwoławcza niesłusznie odmówiła uchylenia decyzji, na mocy której OHIM wpisał Reformed Spirits Company Holdings Ltd do rejestru jako właściciela wspólnotowego znaku towarowego nr 2 245 306 a także uznała, że rozporządzenie Rady 40/94 i rozporządzenie Komisji 2868/95 nie zezwala OHIM na wpisanie skarżącego do rejestru jako właściciela wspólnotowego znaku towarowego nr 2 245 306.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995 L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-84/09)

(2009/C 90/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: L. Ventrella, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 grudnia 2008 r. nr C(2008) 7820, notyfikowanej w dniu 9 grudnia 2008 r., wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części, w jakiej wprowadziła ona pewne korekty obciążające Włochy.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich decyzję Komisji C(2008) 7820 z dnia 8 grudnia 2008 r. wyłączającą z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).

W szczególności Komisja wyłączyła z finansowania wspólnotowego w ramach EFOGR różne kategorie wydatków poniesionych przez Włochy w latach budżetowych 2003–2007.

Skarga dotyczy w szczególności trzech punktów decyzji:

- 1) Wprowadzającego pewne zryczałtowane i szczególne korekty finansowe dotyczące działań informacyjno-promocyjnych na rzecz produktów rolnych na rynku wewnętrznym (WE 94/2002) i w państwach trzecich (WE 2879/2000) za lata budżetowe 2004–2007 na ogólną kwotę 4 678 229,78 EUR.
- 2) Wprowadzającego zryczałtowane korekty finansowe dotyczące pomocy dla produkcji oliwy z oliwek i oliwek stołowych za lata budżetowe 2003–2006 na ogólną kwotę 105 536 076,42 EUR.
- 3) Wprowadzającego korekty finansowe za płatności dokonane z opóźnieniem i przekroczenie pułapów finansowych za rok budżetowy 2005 w wysokości 12 020 178 EUR i za rok budżetowy 2006 w wysokości 44 567 569,37 EUR.

W odniesieniu do punktu pierwszego w skardze wskazano, że stanowisko Komisji narusza istotne wymogi formalne (art. 253 WE) ze względu na brak kontrydiktoryjności, brak dochodzenia, brak uzasadnienia jak również naruszenie zasady proporcjonalności oraz przeinaczenie okoliczności faktycznych.

Ponadto w niniejszej sprawie, jako że nie zakwestionowano całkowitego braku i zupełnej nieskuteczności kontroli, zastosowanie przez Komisję zryczałtowanej korekty w wysokości 10 %, będącej zupełnie nieproporcjonalną i nieuzasadnioną, czyni zaskarżoną decyzję oczywiście niezgodną z prawem również z tego punktu widzenia.

W odniesieniu do punktu drugiego Komisja zastosowała zryczałtowane korekty finansowe (10 % i 5 %) w wysokości ogółem 105 536 076,42 EUR za lata budżetowe 2001–2002 i 2002–2003.

W skardze podnosi się w tym względzie, że decyzja narusza istotne wymogi formalne (art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia oraz naruszenie zasady proporcjonalności i art. 26 i 28 rozporządzenia 2366/98 (tekst pierwotny i tekst zmieniony rozporządzenia 1780/03). W szczególności rząd włoski utrzymuje między innymi, że Komisja nie miała w należytej uwadze – bez odpowiedniego uzasadnienia – wyjaśnień każdorazowo dostarczanych przez władze włoskie dotyczących w szczególności organizacji ogólnego systemu kar we Włoszech oraz pełnego utworzenia GIS w odniesieniu do upraw oliwek. W każdym razie zryczałtowana kwota kary zastosowanej przez Komisję ma nieuzasadnioną wysokość oraz jest oczywiście nieproporcjonalna, jako że według rządu włoskiego, nawet jeżeli dowiedziono by całkowitego niewykonania przepisów wspólnotowych, ryzyko nie przewyższałoby 22 504 075,39 EUR.

W odniesieniu do punktu trzeciego, podając niespójne, niewystarczające i stanowcze uzasadnienie, Komisja uznała, że nie mogła przyjąć uwag wyjaśniających przedstawionych przez państwo włoskie w toku postępowania przed organem pojedynczym, „ponieważ rezerwa w wysokości 4 % udostępniona na mocy art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96 [art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2006] powinna była wystarczyć na postępowania odwoławcze, przypadki sporne oraz dodatkowe kontrole”. W tym względzie rząd włoski podkreśla, że limitu w wysokości 4 % nie należy rozumieć jako bezwzględnego: w rzeczywistości uwzględniając, że jego celem jest ochrona budżetu wspólnotowego przed nadużyciami, może on być przekroczony, kiedy – jak w tym przypadku – istnieją uzasadnione powody, aby obawiać się ryzyka nadużyć w wysokości powyżej 4 %. Jedynie ta interpretacja przepisu wydaje się być zgodna z jego ratio legis.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2009 r. – Kadi przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/09)

(2009/C 90/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yassin Abdullah Kadi (przedstawiciele: D. Anderson, QC; M. Lester, Barrister; G. Martin, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1190/2008 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1190/2008 z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniającego po raz 101. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami⁽¹⁾ w zakresie w jakim figuruje on w wykazie osób fizycznych i prawnych, jednostek i organizacji których fundusze i zasoby ekonomiczne zostały zamrożone zgodnie z tym rozporządzeniem. Wyrokiem w sprawach połączonych C-402 i C-415/05 Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji⁽²⁾ Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 881/2002.

Skarżący podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, skarżący podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest pozbawione wystarczającej podstawy prawnej z uwagi na to, iż wydaje się ono zmieniać rozporządzenie 881/2002 przy

braku właściwej decyzji ze strony Organizacji Narodów Zjednoczonych, która w przekonaniu skarżącego stanowi warunek wstępny dla dokonania zmiany tego rozporządzenia.

Po drugie, skarżący twierdzi, iż zaskarżone rozporządzenie narusza jego prawo do obrony, jego prawo do bycia wysłuchanym jak również jego prawo do skutecznej ochrony sądowej i nie naprawia naruszeń tych praw stwierdzonych przez Trybunał wyrokiem w sprawach połączonych C-402/05 i C-415/05. Utrzymuje on ponadto, że zaskarżone rozporządzenie nie przewiduje procedury umożliwiającej notyfikowanie skarżącemu dowodów na podstawie których podjęto decyzję o zamrożeniu jego funduszy czy też umożliwiającej mu przedstawienie użytecznych uwag w odniesieniu do tych dowodów.

Po trzecie, skarżący uważa, że Komisja nie wykazała nadrzędnych względów uzasadniających utrzymanie wobec niego zamrożenia funduszy, naruszając jej obowiązek wynikający z art. 253 WE.

Po czwarte, skarżący twierdzi, że Komisja nie dokonała oceny całości właściwych faktów i okoliczności decydując o przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, a tym samym popełniła oczywisty błąd w ocenie.

Po piąte, skarżący utrzymuje, że sporne rozporządzenie stanowi nieusprawiedliwione i nieproporcjonalne ograniczenie jego prawa własności, które nie jest uzasadnione żadnymi przekonującymi dowodami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 25.

⁽²⁾ Dotychczas nie opublikowanym w Zbiorze Orzeczeń.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2009 r. – UCAPT przeciwko Radzie

(Sprawa T-96/09)

(2009/C 90/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union de Coopératives Agricoles des Producteurs de Tabac de France (UCAPT) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Peignot i D. Garreau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003;

— obciążenie Rady kosztami postępowania w wysokości 10 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady nr 73/2009⁽¹⁾ dotyczącego systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej, które w art. 135 przewiduje obniżenie poziomu wsparcia bezpośredniego dla producentów tytoniu do poziomu 50 % średniego wymiaru pomocy przyznawanej w latach 2000, 2001 i 2002. Tego rodzaju redukcja została przewidziana uprzednio w art. 143e rozporządzenia nr 1782/2003⁽²⁾.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- uchybienia proceduralnego w zakresie w jakim procedura stanowienia zaskarżonego rozporządzenia nie została poprzedzona przeprowadzeniem badania oddziaływania reformy systemu wsparcia na sektor tytoniu;
- stosownie, nadużycia władzy;
- naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie w jakim obniżenie bezpośredniego wsparcia o 50 % jest nieodpowiednie aby osiągnąć dwa cele realizowane przez reformę systemu wsparcia w sektorze tytoniu, mianowicie wyrównania cen do poziomu obowiązującego na rynku światowym oraz promocję działań mających na celu konwersję w stosunku do regionów produkujących tytoń w ramach programów rozwoju obszarów wiejskich;
- naruszenia art. 33 WE, ponieważ zaskarżone rozporządzenia nie uwzględniła niektórych celów wspólnej polityki rolnej, mianowicie zapewnienia odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej i stabilizacji rynków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s.1).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2009 r. – Bouma i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-533/93)⁽¹⁾

(2009/C 90/58)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie częściowe sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 334 z 9.12.1993.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2009 r. – People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-157/07)⁽¹⁾

(2009/C 90/59)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 marca 2009 r. – Red Bull przeciwko OHIM – Grupa Osborne (TORO)

(Sprawa T-165/07)⁽¹⁾

(2009/C 90/60)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 marca 2009 r. – Jones i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-320/07)⁽¹⁾

(2009/C 90/61)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie częściowe sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Furukawa Electric North America przeciwko OHIM (SLIM LINE)

(Sprawa T-36/08) ⁽¹⁾

(2009/C 90/62)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 lutego 2009 r. – HPA przeciwko Komisji

(Sprawa T-236/08) ⁽¹⁾

(2009/C 90/63)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2009 r. – Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-11/09)

(2009/C 90/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji, na której podstawie pozwana odrzuca wnioski o zwrot w wysokości 100 % niektórych kosztów medycznych, poniesionych przez skarżącego.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji odrzucającej dwa wnioski z dnia 27 grudnia 2007 r. dotyczące zwrotu poniesionych przez skarżącego kosztów medycznych;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności pisma z dnia 16 października 2008 r.;
- tytułem zwrotu kosztów medycznych w wysokości 100 %, obciążenie Komisji Europejskiej obowiązkiem zapłaty skarżącemu kwoty 356,18 EUR lub kwoty niższej, jeżeli Sąd uzna to za prawidłowe i słuszne, wraz z naliczanymi od dnia przypadającego pięć miesięcy po dniu, w którym obydwie wnioski zostały doręczone ich adresatowi, odsetkami od tej kwoty w wysokości 10 % z coroczną kapitalizacją lub z taką kapitalizacją i takim początkiem terminu naliczania odsetek jakie Sąd uzna za słuszne;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Peláez Jimeno przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-13/09)

(2009/C 90/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Josefina Peláez Jimeno (Relegem – Asse, Belgia) (przedstawiciel: Casado García-Hirschfeld, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego zaszerogowującej skarżącą jako urzędnika w okresie próbnym do grupy

zaszerogowania i stopni niższych od zajmowanych przez nią jako pracownik tymczasowy.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 8 lutego 2008 r. o zaszerogowaniu, zgodnie z którą skarżąca jako urzędnik w okresie próbnym została zaszerogowana do nowej kategorii „AST” grupa zaszerogowania 1, stopień 5, co zostało potwierdzone decyzją oddalającą zażalenie przez Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego;
- obciążenie Parlamentu europejskiego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. – Almeida Campos i in. przeciwko Radzie

(Sprawa F-14/09)

(2009/C 90/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ana Maria Almeida Campos (Bruksela, Belgia) i inni (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżących do grupy zaszerogowania AD 12 w ramach postępowania w sprawie awansów za 2008 r. oraz, w razie potrzeby, decyzji wydanych w ramach tego samego postępowania o awansowaniu do tej grupy urzędników, których nazwiska zamieszczone zostały na liście osób awansowanych, opublikowanej w drodze komunikatu do personelu nr 72/08 z dnia 21 kwietnia 2008 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżących do grupy zaszerogowania AD 12 w ramach postępowania w sprawie awansów za 2008 r. (sesja 2008) oraz, w razie potrzeby, decyzji wydanych w ramach tego samego postępowania o awansowaniu do tej grupy urzędników, których nazwiska zamieszczone zostały na liście osób awansowanych, opublikowanej w drodze komunikatu do personelu nr 72/08 z dnia 21 kwietnia 2008 r.;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2009 r. – De Britto
Patricio-Dias przeciwko Komisji**

(Sprawa F-16/09)

(2009/C 90/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jorge de Britto Patricio-Dias (Bruksela, Belgia)
(przedstawiciel: adwokat L. Massaux)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu zażalenia skarżącego na decyzję dotyczącą jego oceny za 2007 r.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 21 listopada 2008 r. oraz, w razie potrzeby, sprawozdania z przebiegu jego kariery zawodowej za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2007 r.;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 90/57	Sprawa T-96/09: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2009 r. – UCAPT przeciwko Radzie	37
2009/C 90/58	Sprawa T-533/93: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2009 r. – Bouma i in. przeciwko Radzie i Komisji	38
2009/C 90/59	Sprawa T-157/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2009 r. – People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie	38
2009/C 90/60	Sprawa T-165/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 marca 2009 r. – Red Bull przeciwko OHIM – Grupo Osborne (TORO)	38
2009/C 90/61	Sprawa T-320/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 marca 2009 r. – Jones i in. przeciwko Komisji	38
2009/C 90/62	Sprawa T-36/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 marca 2009 r. – Furukawa Electric North America przeciwko OHIM (SLIM LINE)	39
2009/C 90/63	Sprawa T-236/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 lutego 2009 r. – HPA przeciwko Komisji	39

Sąd do spraw Służby Publicznej

2009/C 90/64	Sprawa F-11/09: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2009 r. – Marcuccio przeciwko Komisji	40
2009/C 90/65	Sprawa F-13/09: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Peláez Jimeno przeciwko Parlamentowi	40
2009/C 90/66	Sprawa F-14/09: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. – Almeida Campos i in. przeciwko Radzie	40
2009/C 90/67	Sprawa F-16/09: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2009 r. – De Britto Patricio-Dias przeciwko Komisji	41

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
od 33 do 64 stron: 12 EUR
powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>